

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 12 (195)
ГРУДЕНЬ
2020 РОКУ

НА ЗЕМЛІ ЩОСЬ НАЗРІВАЄ

«Та Ангел промовив до них: Не лякайтесь, бо я ось благовіщу вам радість велику, що станеться людям усім» (Лк. 2:10).

Матвій починає своє Євангеліє офіційним сімейним родоводом. Марк — зі сцени в пустелі. На відміну від них, Лука починає зі щирої радості. Лука описує події, пов'язані з народженням Ісуса, так, що вони нагадують радісний мюзикл. На сцені з'являються персонажі — сивоволосий двоюрідний дядько, здивована діва, старий пророк. Вони всі щиро усміхаються, і кожен на свій лад починає співати.

Марія виразила свої почуття в прекрасному гімні. Старий священник Захарій перервав дев'ять місяців мовчання натхненною поемою, і Іван Хреститель розбурхався від радості в материнській утробі (1:44). Коли, нарешті, Ісус з'явився на світ у непоказних яслах, небо наповнилося співочими ангелами. На землі явно щось назривало.

Хрестителем як істинного предтечу, що приготує шлях для Ісуса. І немолоде подружжя радісно вітало настання нової епохи.

Остання надія

Упродовж чотирьох століть жоден пророк не звертався до народу. Бог ховав Своє обличчя. 400 років євреї чекали. Залишався один проблиск надії — давня обіцянка про Месію. І ось несподівано поширилася звістка про народження Немовляти. Яке не було схоже на інших.

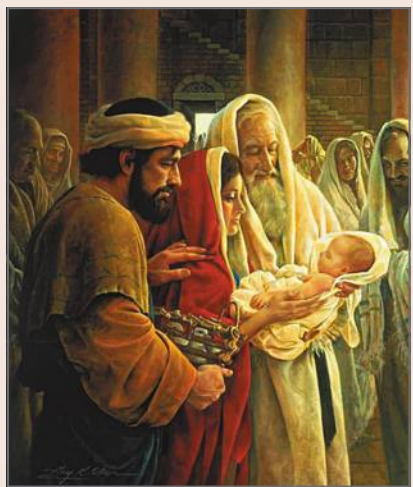
Лука ретельно порівнює ці вісті з пророцтвами про Месію. Хороший історик шукає надійні джерела, наприклад, людей, які особисто брали участь в описуваних подіях. Лука не стверджує, що був свідком подій, але він ретельно опитав багатьох людей, які були очевидцями. І наводить подробиці про народження Ісуса, не згадані в жодному Євангелії. Деякі дослідники вважають, що Лука спирався на розповідь Марії, Матері Ісуса.

Звичайні люди тепер можуть говорити з Богом

Майже кожного разу, коли в Біблії з'являється ангел, перші слова, які він вимовляє, це — «Не бійтеся!». І не дивно. Коли надприродне відвідує планету, люди зазвичай падають від страху ниць.

Проте Лука говорить про появу Бога в такому вигляді, який нікого не лякає. Ісус був народжений в яслах і покладений у годівницю. Що може злякати менше, ніж новонароджене немовля?

Упродовж усього Свого життя і навіть сьогодні Ісус залишається для скептиків «замаскованому» вигляді? Біблія наводить багато причин, деякі — богословські, деякі — суто

практичного характеру. Оповідання Луки про Хлопчика Ісуса в храмі (2:41-50) дає один з ключів до розуміння. Уперше звичайні люди можуть розмовляти з Богом у видимому вигляді. Ісус може розмовляти з усіма — зі своїми батьками, з учителем Закону, з бідною вдовою — без оголошення: «Не бійтеся!». В Ісусі Бог став ближчим.

Філіп Янсі.

Читаючи оповідання Луки, ми відчуваємо, що він хотів словами зберегти дух «великої радості», яку передбачив ангел (2:10). Для Євангелія від Луки характерні акуратне ставлення до деталей і загальний радісний тон. Народження Ісуса в буквальному розумінні поділило історію на дві епохи. Ми віддаємо данину цій події, коли вказуємо дати. Євангеліє від Луки переносить нас у світ, в якому ще не було «по Р. Х.» чи «до Р. Х.».

Діюві особи

Якби рекламна компанія планувала презентацію Божого Сина на землі, кого б вона запросила для цих цілей? Зовсім не тих людей, яких виводить на сцену Лука. У Луки немає ні римського імператора, ні грецького філософа. Замість цього євангеліст розповідає про невідомого священника та його дружину, про теслю та його молоду наречену, про групу пастухів і про двох літніх людей. Ісус ніколи не спілкувався з великими і могутніми, окрім моментів суду і страти. Він змінив світ через життя звичайних людей.

Кінець епохи

«Кінець епохи» — кажуть, коли тренер, що йде на пенсію, передає свій робочий блокнот молодому помічнику, або коли приходять новий президент, новий пастор або новий ректор.

Єлисавета і Захарій були серед людей, які найпершими відчули зміни. Вони були глибоко віруючими людьми із сімей священників, проте їх життя затьмарювалося печаллю: у найбільшому благословенні їм було відмовлено. І зі смертю їх рід урветься.

Несподівано настала нова епоха. Коли Захарій виконував свої обов'язки в храмі, ангел приніс приголомшливу звістку: у Захарія буде син. Він попросив доказів — і їх отримав, навіть більше, ніж просив (1:20).

Через трохи часу родичка Єлисавета на ім'я Марія принесла ще дивнішу звістку. Христос, Спаситель, Якого чекали євреї, був на підході.

Незабаром у похилих віком Захарія та Єлисавети народився енергійний син, Іван, котрого згодом назвуть

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ!

ВІТАЮ ВАС З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ ТА НОВИМ 2021 РОКОМ!

Рік, що минає, був роком великих Божих благословень і не менших викликів. Обмеження, запроваджені у всьому світі через поширення пандемії COVID-19, зачепили і церкви. Мільйони віруючих людей в усьому світі, перебуваючи на карантині, об'єдналися в молитві та вірі.

І Бог допомагає своїм дітям проходити через всі труднощі. Через апостола Петра Він закликає нас покласти на Нього всю свою журбу, бо Він опікується нами (1 Петра 5:7). Той, хто надіється на Бога, ще ніколи не був посоромлений.

Тому, дорогі брати і сестри, бажано в Новому році і далі надіятися на Господа, довіряти Йому своє життя, мати близькі відносини з Ісусом, бачити Його перед собою, чути Його голос і виконувати все, що Він скаже.

І тоді ваші серця наповняться справжньою радістю, а віра Божя та надія проведуть через усі труднощі.

Бажано вам та вашим родинам зміцнитися Господом і могутністю сили Його! Міцного здоров'я вам, миру, злагоди та безмежного щастя в Ісусі!

Єпископ Юрій Веремій.

НАВЧАННЯ ВЧИТЕЛІВ ТА МОЛИТВА В ОНЛАЙН ЯК СЛУЖІННЯ ДІТЯМ І ПІДЛІТКАМ АДАПТУВАЛОСЯ ДО КАРАНТИНУ

Річна звітна конференція працівників департаменту служіння дітям та підліткам УЦХВС відбулася 4-5 грудня. Зустріч пройшла під гаслом «Церква Божя будується!» в онлайн-режимі на платформі ZOOM.

Першого дня ведуча конференції директорка департаменту Лариса Мурах надала слово для звіту обласним координаторам дитячого служіння. Далі учасники ділилися новинами.

Для Войтовольської із Чернівців розповів про молитовну групу в ZOOM. Доеднатися до молитви за розвиток служіння дітям і підліткам можна щопонеділка. Відповідальність за цей на прямок брат Ілля взяв ще навесні, коли сам перехворів на COVID-19. Тоді він по-особливому відчув потребу в молитві й тепер вірно несе це молитовне служіння, яке стало всеукраїнським. Скажімо, першого понеділка місяця за розвиток служіння дітям і підліткам моляться служителі у Вінницькій, Волинській, Донецькій, Кіровоградській областях, наступного тижня — в інших п'яти-шести областях тощо.

Ольга Бурділо з Івано-Франківщини заохотила до спільного створення сторінки департаменту в інстаграмі. Галина Ріба-Ганусин із Львівщини разом зі своїм чоловіком Андрієм поділилися методикою організації та проведення клубів для дітей і підлітків.

Даниїл Качуляк розповів про розробку платформи для онлайн-навчання нових працівників служіння. Проект вже майже на фінішній прямій, тому можна очікувати, що з січня наступного року він запрацює і всі охочі вчителі недільних шкіл зможуть пройти онлайн-курс.

А Оксана Кучинська з Хмельниччини поділилася цікавими методами роботи з батьками.

Наголос на важливості дії Духа Святого на уроках в недільній школі зробив Руслан Хафізов. «Ми повинні говорити з дітьми про останній час, про його виклики і про те, як на них реагувати, де шукати істини і правди», — порадив Руслан.

Закінчилася зустріч першого дня щирою спільною молитвою.

Негода наступного дня нікому не стала на заваді, оскільки конференція знову відбувалася в режимі онлайн.

Цього разу думками ділилася Діна Прокопчук, співробітниця дослідницького інституту та консалтингової компанії з питань лідерства — на тему «Лідерство серед підлітків». Діна дала характеристику сучасних підлітків, підкресливши, що вони самі шукають відповіді на питання, які постають перед ними, а також самостійно намагаються знайти своє місце під сонцем.

Сьогодні в Україні багато можливостей служити. Це можна робити на домашніх групах із вивчення Біблії, у клубах для підлітків, таборах, під час конференцій, спортивних, музичних занять, євангелізаційних проєктів. Викладач

навіть порекомендувала створити християнські академії для підлітків.

На основі досліджень та соціопитувань Діна Прокопчук дала наступні поради координаторам підліткового служіння: мати чітке бачення церкви; дотримуватися взаємодії церковних служінь: дитячого, підліткового, молодіжного; дбати про особисте духовне зростання і мікроклімат в команді; розвивати відносини з батьками.

Спікерка навела кілька прикладів, як люди в підлітковому віці вплинули на світ. Згадала про Анну Франк, котра загинула у віці 15 років, встигнувши залишити після себе «Сховище. Щоденник у листах». Ця книжка, перекладена 78 мовами, розійшлася по світу мільйонним тиражем. Луї Брайль у дитячому віці втратив зір через травму ока і в результаті придумав шрифт Брайля, яким користуються незрячі всього світу. Діна навела приклади з життя і сучасних впливових підлітків. І підсумувала словами Карла Густава Юнга: «Якщо ви — обдарована людина, це не означає, що ви щось отримали. Це означає, що ви можете щось віддати».

Далі учасники конференції (а їх було близько 50) ділилися тим, що Бог промовив до їхніх сердець під час цієї зустрічі. І хоча конференція відбувалася онлайн (так бракувало дружніх обіймів, теплої потиску рук), кожен мав можливість вкотре отримати підтвердження того, що всі разом ми робимо працю на ниві Божій.

Оксана Гудзь.

ПРО РІЗДВО

Різдво – це свято радості та світла. А світ давно вже перетворив прихід Різдва в сезон масових закупівель і гулянь. А що для християн означає це свято? Уявимо собі діву Марію, юну просту дівчину, заручену з чоловіком на ім'я Йосиф. Попереду – весілля, просте життя, повне звичайних життєвих радощів і турбот. Та чи не про це думає будь-яка дівчина?

І ось тут, посеред звичайного життя, серед простих очікувань і життєвих розрахунків, в її життя вривається диво. Ангел Гавриїл з'являється, щоб сповістити: «Радій, благодатна, Господь із тобою! Ти благословенна між жонами... І ось ти в утробі зачнеш, і Сина породити, і даси Йому ймення Ісус. Він же буде Великий, і Сином Всевишнього званий, і Господь Бог дасть Йому престола Його батька Давида. І повік царюватиме Він у домі Якова, і царюванню Його не буде кінця» (Лк. 1:28, 31-33).

Ми знаємо, що станеться потім, вона – не знала. Ангел, по суті, сповістив її про вагітність, для якої не було жодних підстав. Згідно із Законом взагалі належало за таке побити камінням – звідки ще могла бути вагітність, як не від перелюбу? І щонайменше її чекала незмивна ганьба на все життя. За що їй таке?

Але Марія просто довірилася Богові: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» (Лк. 1:38). Хоча вона ще не знала, як поставиться до такої події її жених Йосиф.

І справді, він був заручений із побожною дівчиною, і раптом – вагітність! Спочатку він просто хотів тихо розв'язати заручини, ні про що не запитуючи і ніяк не намагаючись Марію покарати. Однак народження дитини поза шлюбом і так поставило б її поза межі всякого суспільства, подальша її доля була б жалювію. І знадобилося ще одне явлення ангела, цього разу вже Йосифові, щоб він прийняв її з Немовлям в утробі і назвав своєю дружиною.

Ми рідко міркуємо про мужність і витримку

Йосифа, але якщо замислитися... В очах усього суспільства він був чоловіком Марії і вважався батьком Ісуса, і тільки вони знали, на яку жертву довелось піти Йосифу. Історію самого Різдва всі пам'ятають добре: пастухи, яким ангел сповістив про народження Немовляти, і мудреці, яким ту звістку принесла зірка. «Слава Богу на висоті, і на землі мир, у людях добра воля!» (Лк. 2:14) – так, за словами Луки, співало ангельське войнство. Тільки ми звичайно забуваємо, що виглядало все далеко не так гарно та урочисто, як на наших сьгоднішніх святах.

Коли наблизився час пологів, Марія з Йосифом мусили внаслідок оголошеного перепису населення вирушити з галилеїського містечка Назарет, де вони жили, в інше містечко, Вифлеєм, на південь від Єрусалиму. Йосиф походив із роду царя Давида, а той народився у Вифлеємі, і йому довелось записуватися саме там, та ще й взяти із собою Марію, адже для всіх вона була його дружиною. І саме так виконувалось стародавнє пророцтво – Месія, великий Цар Ізраїлю, має народитися в царському місті Вифлеємі.

Не вперше і не востаннє в Біблії деякі події мають дві причини: земну, що ґрунтується на чийось бажаннях, розрахунках і правилах, і вищу, яка наслідіє волю Божу.

Але що чекало їх у Вифлеємі? Місце у заїздах не було, адже через перепис багато хто прибув тудис. Вагітну ніхто не запросив у свій дім, і їм довелось ночувати в кошарі, де й пройшли пологи. З найпершого вдиху Немовля появилось у світ, де Воно не було потрібно нікому, окрім Своїх близьких, ні в кого для Нього не було місця.

У буденне життя містечка під назвою Вифлеєм прийшло диво, яке прославить це містечко на весь світ, – але його жителі не помітили, у них було надто багато власних клопотів.

Не випадково з місцевих ушанувати Немовля прийшли лише пастухи, прості селяни, які проводили час у полі, далеко від міських стін. Неосвічені, грубі, прості – вони почули голос ангела. А книжникам і знавцям Закону, яких і в Вифлеємі, напевно, було досить, і ангел був не потрібен, вони

і так все знали.

Знову і знову повторюватиметься потім ця ситуація в житті Ісуса.

І ще були мудреці, які прийшли з далекої східної країни, – не ізраїльтяни, а язичники. Їх привело до Немовляти зайняття астрологією – вони уважно стежили за зірками і не могли пропустити появу якоїсь нової, невідомої досі зірки. Що це було: спалах найновішої зірки десь у глибинах всесвіту чи комета, що підійшла близько до землі? Ми не знаємо точно, та не в цьому річ.

Важливо, що навіть язичницька мудрість, навіть явища природи можуть привести людей до Христа, якщо вони уважні і цікавляться. А можна мати найправильнішу на світі віру і пропустити все найголовніше, що і сталося з жителями Вифлеєму.

Але і з волхвами вийшло все не так просто. Вони, як описує євангеліст Матвій, звернулися передусім до царя Ірода: хто, як не він, повинен знати про народження нового Царя! Ірод розпитав своїх наближених, вони вказали йому на Вифлеєм як на місце, де, за стародавніми пророцтвами, мав народитися Месія – і тоді Ірод послав своїх воїнів знищити у Вифлеємі всіх немовлят, щоб не залишилося для дива ніякої можливості, жодного шансу.

От людина цілком правильно оцінила все, що відбувається, повірила у звістку згори, прислухалася до пророцтва – але вважала за краще діяти заради власної уявної безпеки. Лише через кілька років Ірод помре, і Немовля, навіть якби побажало, ніяк не змогло б змістити Ірода з трону за час його життя, що залишилось.

І знову було явлення ангела, і знову Марія з Йосифом вирушають у дорогу, цього разу вже в Єгипет, чимдалі від влади царя Ірода.

Саме там, в Єгипті, переживувала колісний голод сім'я Йосифа, звідти виводив євреїв пророк Мойсей, туди ж при нашествиях і військових загрозах втікали ізраїльтяни в наступні століття – і сім'я Ісуса повторює їх шлях, щоб врятувати Немовля від загибелі.

Уся історія Різдва – це історія Бога, Якому не знайшлося гідного місця ні в людських серцях, ні в їх оселях. Світ не зміг прийняти Ісуса ні в дитячому віці, ні через 30 років, коли Він виріс і почав Своє громадське служіння. Уже тоді на Богонемовля чекала Голгофа...

Більшість людей не були готові прийняти Ісуса тоді, не готові, на жаль, і нині...

ХРИСТІЯНИН ОЛЕКСАНДР ТРЕТЯК СКЛАВ ПРИСЯГУ МІСЬКОГО ГОЛОВИ РІВНОГО

3 грудня Олександр Третяк склав присягу Рівненського міського голови на першому засіданні Рівненської міської ради восьмого скликання.

Він подякував рівнянам за підтримку та довіру на виборах і пообіцяв працювати над розвитком європейського міста. Серед пріоритетних напрямків у своїй діяльності назвав розвиток економіки, охорони здоров'я та підтримка бізнесу і молодіжних ініціатив. І закликав увесь депутатський корпус спільно працювати задля розвитку рідного міста Рівне.

Олександр Третяк народився 13 грудня 1985 року. Усе своє життя прожив на Рівненщині. Навчався у Міжнародному економіко-гуманітарному університеті імені академіка Степана Дем'янка на факультеті романо-германської філології, а також у Львівській богословській семінарії. З 2009 по 2014 р. брав участь в реалізації освітніх та медичних проектів у Гані та Буркіни-Фасо (Африка). З 2014 року проводив волонтерську діяльність в зоні АТО. У 2017-2019 рр. займав посаду

керівника Руху Реформації в Рівненській області.

З 2019 р. – координатор ГС «Всеукраїнський собор» у Рівненській області.

Упродовж 2017-2019 рр. вів суспільно-просвітницьку програму «Інша перспектива» на телеканалі «Рівне-1».

У 2018 та 2019 рр. організував молитовні сніданки при Рівненській обласній державній адміністрації. Засновник і координатор волонтерських та соціальних ініціатив у місті Рівне. Одружений, виховує сина.

СИНДРОМ ВТРАЧЕНОЇ ВЕСЕЛОСТІ

Радість і веселість були невіддільною частиною життя ранньої Церкви – гнаної, розсіяної, Церкви, яка страждає, але не впадає у відчай. Учні Христові насолоджувалися спілкуванням по домівках «в радості й простоті серця» (Дії 2:46), і «радість велика» була у всіх, хто приймав Добру Новину (Дії 8:8). Слово «радість» багато разів зустрічаємо на сторінках Нового Завіту – і в Євангеліях, і в Діях, і в апостольських посланнях, і, звичайно ж, в Об'явленні – апофеоз радості: «Радіймо та тішмося, і даймо славу; бо весілля Агнца, і жона його себе приготувала» (19:7).

Утім, так було не скрізь і не завжди. Ось що Павло свідчить про македонські церкви: «... вони серед великого досвіду горя мають радість ясну» (2 Кор. 8:2). Але одна з церков Македонії, яка жертвовно підтримує служіння апостола, починає втрачати захоплення співучасті в благовісті. І Павло шле туди, у Филипи, лист підбадьорення, на власному прикладі вказуючи на велику кількість приводів для радості. Я вже багато місяців перебуваю в ув'язненні в палацовій в'язниці, – пише апостол. Ви не уявляєте, як це «вийшло більше на успіх Євангелії» (Фил. 1:12)!

Адже раніше нас і близько не підпускали до царської резиденції, а тепер до мене щодня три пари воїнів поспішно лапцюгами приковують! Їм нікуди подітися і просто нічого не залишається, окрім як годинами слухати мене! Вже не знайти ні одного з правоохоронців, хто б про це не знав, бо в усій преторії та всім іншим стали відомі кайдани мої за Христа. А багато братів у Господі через кайдани мої посмілилися та ще більше відважилися Слово Боже звіщати безстрашно» (1:13-14).

Правда, – продовжує він, – поки я тут, деякі там, на волі, стали переказувати Добру Новину з честолюбства, з суперництва або через заздрощі. «Але що ж? У всякому разі, чи облудно, чи щиро, Христос проповідується, а тим я радію та й буду

радів.» (1:18), адже вони за мене виконують мою роботу, поки мої власні можливості благовістити, м'яко кажучи, обмежені.

Ось вердикт тільки ніяк не винесуть, і чим закінчиться моя тяжба – невідомо. Але чим я ризикую? Якщо мене стратять – з'єднаюся з Христом, якщо виправдають – буду з вами. Навіть не знаю, що краще! «Тягнути мене одне й друге, хоч я маю бажання померти та бути з Христом, бо це значно ліпше. А що б полишатися в тілі, то це потрібні ради вас. І оце знаю певно, що залишусь я, і пробуватиму з вами всіма вам на користь та на радість в вірі» (1:23-25).

Звернімо увагу, з якою повною оптимізмом іронією говорить Павло про такі речі, як ув'язнення, безвихідь, смерть – теми, які ми, швидше за все, віднесли б до сфери «чорного» гумору. Для апостола ж це – привід для радості. Попри всі проблеми занепалого творіння, відданого в рабство тління (Рим. 8:21), Писання повне радості від самого початку («І побачив Бог усе, що вчинив. І ото, вельми добре воно!» – Бут. 1:31) до самого кінця («Прийди, Господи Ісусе!» – Об. 22:20). І якщо читати Біблію не як якийсь кодований текст, а як живе слово, ми знайдемо в ній повний спектр різновидів гумору.

Це й абсурдність ситуації, коли, скажімо, прабатьки роблять спробу втекти від Господа серед дерев раю (Бут. 3:8), Мойсей сперечається з Всевишнім біля

палаючого куща (Вих. 3), а розважлива ослиця викриває впертого пророка (Чис. 22:33).

Гірка іронія: ось, стала людина як один з нас – захотіла бути всезнаючою, а дізналася лише те, що гола (Бут. 3:22). І їдкий сарказм: «Справді, то ж ви тільки люди, і мудрість із вами помре!» (Йов. 12:2).

І сарказм уїдливіший (жорсткий тролінг, як назвали б ми його сьогодні): кричить голосніше, він же бог; напевно, він задумався, або чимось зайнятий; а то і зовсім відлучився по-великому, і там задрімав, так потрібно його розбудити (1 Цар. 18:27).

Добропорядні перекладачі сором'язливо обходять стороною реальне значення евфемізму, який тут вживає пророк. А вже те, як безсторонньо пише апостол Павло про адептів обривання (Гал. 5:12, Фил. 3:2), тлумачі часто і зовсім відмовляються перекладати адекватно.

Мудрості тонкого інтелектуального гумору Приповістей на одній стороні цього спектру протистоїть комедія абсурду! Чого тільки варта, скажімо, історія про церкву, яка не впускає Петра, коли він стоїть біля дверей у темряві ночі, тому що зайнята серйозною справою – молитись про його звільнення (Дії 12:11-16)!

Або – опис хвилювань в Ефесі (Дії 19:23-40), коли в театрі зібрався натовп і дві години викрикував гасла і речівки, не маючи найменшого уявлення, з якого приводу зібралися. А потім прийшов якийсь чиновник і штовхнув типову для політика промову з трьох частин за схемою «Ви-ми-вони». «Ви» – незвичайні; «ми» – ваші слуги й існуємо винятково заради вас; але є підступні «вони», що заважають нашій ідилічній гармонії. Тож приходьте іншим разом, у робочому порядку – почуємо кожного, будь-які питання повіримо.

Усі розходяться задоволені, нічого незмінюється. Погодьтеся, дуже знайомо звучить!

Є в Писанні місця, динаміку яких взагалі неможливо оцінити, не бачачи їх гумористичного забарвлення. Наприклад, слова Петра перед синедріоном: ну, якщо вже ви за допомогою недужому піддаєте нас допиту, то доведеться розповісти. Але вам тоді доведеться вислухати. Не кажіть потім, що не питали (Дії 4:9).

Або – діалог Ісуса з самаряною (Ів. 4:5-16), в якому агресивний сарказм з одного боку розбивається об м'яку іронію з іншого: «Що, єврей, я спрага замучила, а почерпнути нічим, так і у самарянки попросити не гидуєш?... Оце ти загордився! Навіть праотець Яків пив мертву воду (в сенсі – стоячу, непроточну), а у тебе, ти диви, – жива! Що ж тоді ти у мене мертвої води просиш? Сам мені дай води, тільки живої!» – «Пані, вас це дійсно хвилює? Ви хочете це обговорити? Тоді кличте чоловіка».

Апологети «серйозного християнства» абсолютно справедливо вказують на існування деструктивних форм гумору – зневажливих глузувань, вульгарності, пустослів'я, святотатства. Того, про що попереджає апостол: «А розлуства та нечисть усяка й зажерливість нехай навіть не згадуються поміж вами, як личить святим, і гідота, і марнословство або жарту, що непристойній вам, але краще дякування!» (Еф. 5:3-4).

Дійсно, гумор сьогодні не завжди пов'язаний з радістю. Та й радість нерідко набуває збочених форм. У занепащеному світі всякий благий дар Божий спотворений гріхом. І їжа, і питво, і подружня близькість, і врешті-решт, гумор – самі по собі не грішні й не добродійні. Вони – і не благословення, і не прокляття, але стають для нас тим чи іншим залежно від того, звертаємося ми до них відповідно до Божої волі або ж всупереч їй.

Але, як казав відомий кіногерой: «Розумне обличчя – це це не ознака розуму, панове. Усі дурниці на землі роблять саме з цим виразом обличчя». Зверхність, гордість, зарозумілість і презирливе

ставлення до людей аж ніяк не рідше можна знайти там, де гумором і не пахне. Недарма, апостол закликає: «Слово ваше нехай буде завжди ласкаве, приправлене сіллю, щоб ви знали, як ви маєте кожного відповідати» (Кол. 4:6).

На жаль, багато хто сьогодні вважає похмурість і смутку якоюсь ознакою духовності. Але, боюся, разом з втратою здорового почуття гумору церква втрачає й імунітет проти гордіни. Руйнується смисловий зв'язок, який особливо явно переглядається на латині і з якої, власне, і запозичено слово «гумор»: humus – земля; human – людина; humor – гумор; humilitatem – смиренність.

Павло пише: «Через дану мені благодать кажу кожному з вас не думати про себе більш, ніж належить думати, але думати скромно, у міру віри, як кожному Бог наділів» (Рим. 12:3). Здатність сприймати реальність іронічно розвиває в нас здорове розуміння обмеженості не тільки нашої власної значущості, а й будь-яких наших міркувань про Бога. «Бо ми знаємо частинно, і пророкуємо частинно» (1 Кор. 13:9).

Богословське смирення – то, чого так часто бракує нашій «серйозній вірі». Адже коли «хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знати повинно» (1 Кор. 8:2).

Втрата веселості – дуже тривожний симптом. Тож не дивно, що світ все рідше бачить в нас прояв радості у Святому Дусі. Замість цього ми часто виявляємо зразок слідування доктринам, обрядам і заборонам, а не слідування за Ісусом, Який сказав: «Поправді кажу вам: коли не повернетесь, і не станете, як ті діти, не ввійдете в Царство Небесне! Отже, хто впокориється, як дитина оця, той найбільший у Царстві Небеснім» (Мт. 18:3-4).

Тож будьмо дітьми, які радісно грають в присутності турботливого Батька!

Сергій Головін.

Передмова до книжки «Що в цьому смішного? Богословське розуміння гумору».

Денис Подорожний

ТАЄМНІ СТЕЖКИ БРЕХНІ

Подобається нам це чи ні, але вогор душ людських існує. І з ним не варто вести переговори або укласти союз. У духовному житті мир досягається тільки шляхом повної перемоги.

Усе наше життя – це війна з дияволом: «Бо ми не маємо боротися проти крові та тіла, але проти початків, проти влади, проти світоправителів цієї темряви, проти піднебесних духів злоби» (Еф. 6:12). Щоб бути успішними в цій війні ми повинні займати не лише оборонну, але й активну наступальну позицію.

Люди живуть в ілюзіях, неправильно оцінюють свої можливості, приліпліні до земних цінностей. А сатана як ніхто інший розуміє, що життя людини на цій землі тимчасове. «Дні літ наших – у них сімдесят літ, а при силах – вісімдесят літ...» (Пс. 90:10). Багато людей приходять до такого розуміння тільки в старості. Диявол використовує всі трюки, щоб вплинути на людину. Зазвичай він не оголошує про свій візит, щоб ми могли підготуватися. І він не виглядає як персонаж зі свинячим рильцем замість носа, хвостом і копитами. Ні, він приходить у вигляді ангела світла, і його служителі прикидаються слугами праведності (2Кор. 11:14-15). У цьому його стиль. Він приходить з брехнею.

Брехня – це ключова зброя сатани. Ми можемо говорити про гріх, похоть, ересі, окультизм... Але все це збудоване на одній основі – на брехні. А брехня не відверта і не прозора. Тому стільки людей потрапляють у її тенета, хоча шукають правди і справедливості...

Розуміти стратегію ворога – це важлива частина успіху і перемоги в духовній війні. Незалежно від того, яку позицію ми займаємо – оборонну чи наступальну, диявол намагається не тільки атакувати нас, але і хитрістю увійти в наше життя. Він готовий йти через «обхідні двори» і «таємні стежки», коли не вдається проникнути відкрито і прямо.

Ми повинні бути духовно здоровими. Написано: «Бо не дав нам Бог духа страху, але сили, і любові, і здорового розуму» (2Тим. 1:7).

Писання багато говорить, що б ми були розсудливими і пізнавали волю Божу (Рим. 12:2, 1Сол. 5:21, Еф. 4:22-23, 1Кор. 2:16, 2Кор. 11:2-3 та ін.).

Брехня – ключова зброя сатани

Писання говорить, що людина може мати пошкоджений розум. При цьому мова не йде про фізичну травму. Є люди, які ніколи не мали струсу мозку, але розум у них пошкоджений. Є люди, які пережили струс мозку, але з розумом все в них нормально. Тому що розум може бути пошкоджений не зовнішнім лише впливом, але впливом внутрішнім, через брехню.

Всі погодяться, що брехня – це щось негативне. Але зовні вона може виглядати дуже навіть

позитивною. Так багато людей стали жертвами аферистів, тому що не змогли розрізнити брехні.

Один пастор отримав лист по інтернету – у ньому йшла мова про те, що одна віруюча мільйонерка дізналася про його працю і вирішила пожертвувати на його служіння кілька мільйонів доларів. Що потрібно зробити, щоб отримати цю суму? Всього-на-всього заплатити маленький податок за переказ грошей. Зовсім небагато – лише якихось десять тисяч доларів. Слава Богу, що той пастор на це не повісився.

Люди можуть бути засліплені брехливими обіцянками. І кинути все, повівшись на обіцянку якихось нечуваних заробітків, які в результаті виявляються сексуальним або фізичним рабством. Ніхто відкрито не спитає вас: «Чи не хотіли б ви підробити повією?» або: «Чи не хотіли б ви стати рабом на закритих плантаціях?». І багато людей потрапили на цей гачок, не цікавлячись типом візи – робоча вона чи туристична, не шукаючи інформацію про компанію – чим вона займається, що з цього приводу кажуть у посольстві і т. д. Люди ловилися на це, тому що їх розум був в чомусь пошкоджений.

Самовпевненість – причина падіння

«А коли хто навчає інакше, і не пристає до здорових слів Господа нашого Ісуса Христа та до науки, що вона за правдивою вірою, той згордів, нічого не знає, але захворів на суперечки й змагання, що від них повстають заздрість, сварки, богозневаги, лукаві згоди, постійні сварні між людьми зіпсутого розуму й позбавлених правди, які думають, ніби благочестя то зиск. Цурайся таких!» (1Тим. 6:3-5).

Що хоче зробити диявол? Принести людині брехню, щоб пошкодити її розум, а потім її легко буде повести далі. Когось – шляхом гордості і бунту, когось – шляхом ересей і духовної омани.

Ми розуміємо, що ересь – це вже жорстка брехня, коли людина прийняла помилкові догми, пішла за лжепророками і псевдовчителюми. Але ж брехнею також є і омани, і забобони, і стереотипи. Багато людей перебувають у брехні щодо своїх планів, вони кажуть, що «відчувають», що треба зробити це або те, але насправді Бог їм нічого не говорив і ні до чого не заохочував.

А скільки культів або близьких до християнства організацій пропонують безліч способів отримання одкровення і пізнання Бога. Цього не існувало б, якби люди не велися на це. Не було б шахраїв на вулицях, якби люди не слухали їх. Не друкувалося б ніяких брудних газет, так званої «жовтої преси», якби люди не читали їх. Але люди ведуться, читають, сприймають дивні ідеї, вступають в спілкування з шахраями...

Чому? Тому що не можуть розпізнати таємні стежки, через які брехня приходить в їх життя.

Писання говорить про диявола: «Він був душолюб спокоєв, і в правді не встояв, бо правди нема в нім. Як говорить неправду, то говорить за свого, бо він неправдомовець і батько неправди» (Ів. 8:44).

Під час битви на війні літають сліпі кулі. Якась може пролетіти мимо, якась – тільки подряпати, а якась важко поранити або і вразити на смерть. Те саме і з брехнею. Іноді вона пролітає мимо, а іноді і досягає цілі.

Людина може прийняти брехню, будучи на сто відсотків упевнена, що на цей гачок не потрапить. Бо лише так подумавши, вона вже по вуха в ній. Якщо ми допускаємо, що можемо бути обдуреними, ми будемо більш обачними.

Тому самовпевненість не раз ставала причиною падіння. Повністю довіряти можна тільки Богу. А на всі інші речі треба дивитися через призму Слова Божого.

Шляхи, прокладені для брехні

Першим у списку таких шляхів стоїть **окультизм**. Це навіть не шлях, а величезна таємна магістраль. Цей світ дуже сильно загруз в окультизмі, бо людей

тягне до таємного знання.

У Повторенні Закону 18:10 написано, що будь-яка така окультизна практика – мерзота перед Богом. Це брехня, спрямована на те, щоб зруйнувати розум і розсудливість людини.

Напівправа або половинчате знання. Коли ми взагалі нічого не знаємо, ми щасливі у своєму невіданні. Коли ж людина має неповне знання, вона може бути обманутою. Наприклад, хтось прочитав один раз Біблію, але не потурбувався про те, щоб бути глибоко вкоріненим у Слово, а вже почав робити власні тлумачення і створювати нові доктрини, не прислухаючись ні до чьєї думки.

Одного разу Ісус, звернувшись до садукеїв, сказав: «Помілітьесь ви, не знаючи Писання, ні Божої сили» (Мт. 22:29). Він поцілів у саму десятку. Вони не знали Писання, але жили переказами з покоління в покоління, самостійно не вивчаючи написане.

Навіть бажачи служити Богу, люди можуть почати вірити в якусь дурницю. Вони виривають якийсь вірш з контексту Біблії і будують на ньому неправильне вчення. Багато хто потрапляє в ересь не через бажання піти від Бога, а навпаки – шукаючи Його.

Неповне знання небезпечно. Це шлях, яким приходить сатана. Тому вивчайте Писання, наповнюються Слово Божим, щоб диявол не міг вас обдурити.

Тяга до таємного гріха. Якщо людина живе в якомусь гріху, то рано чи пізно настане момент вибору: або з цим розібратися, або перестати себе за це засуджувати. Людина не може робити довго те, що суперечить її принципам. І тому рано чи пізно вона починає застосовувати або свої принципи до обставин, або обставини до своїх принципів.

Неправильне розуміння Божої милості і захисту. Людина може робити дурниці або жити за плоттю і при цьому думати, що її за це нічого не буде, бо Бог її розуміє і захищає. Але коли приходить праведна відплата, вона починає запитувати, чому так вийшло. «Не обманюйтеся, Бог осміяний бути не може. Бо що тільки людина посіє, те саме й пожне!» (Гал. 6:7).

Чому ж вона так помилилася? Та сама причина – любов до гріха. Людина любить гріх, чіпляється за нього, тримається так, що готова навіть брехати. Брехня провокує нову брехню: «Коли ж кажемо, що не маємо гріха, то себе обмануємо і немає в нас правди! Коли ми свої гріхи визнаємо, то Він вірний та праведний, щоб гріхи нам простити, та очистити нас від неправди всілякої» (1Ів. 1:8-9).

Плітки. Багато людей потрапляють в брехню саме через плітки. Причому несвідомо. Коли люди пліткують, вони не називають пліткаря пліткарем, а себе – співучасником пліток. Вони просто розмовляють, спілкуються, міркують, розмірковують... про когось. При цьому навіть можуть говорити: «За цього брата (або сестру) треба молитися».

Коли вам розповідають історію з п'ятих рук, ви повинні сприймати її як сімдесятвідсоткову брехню. «Слова обмовника – мов ті присмаки...» (Пр. 18:9). Якщо ви любите байки, історії, розмови, то ви – у зоні ризику.

Перебільшення власних знань і досвіду. Багато людей говорять, що щось знають, тому що стикалися з цим не раз, прожили життя, бачили все на своєму шляху... Але і тут ми можемо помилятися, адже наш досвід обмежений і ми не знаємо всього, ми не Бог. Павло говорить: «Коли хто думає, ніби щось знає, той нічого не знає ще так, як знати повинно» (1Кор. 8:2).

Попри те що люди мають якийсь досвід, треба бути досить відкритим, щоб перевірити його ще раз. Якщо ж хтось спирається на свій досвід як на Біблію, то він може бути обманути.

Бажачи вберегтися від падіння, вкрай важливо не говорити собі: «Я все знаю, я вирішив!».

Надмірна довіра людям. Ми повинні довіряти

людям, але при цьому треба пам'ятати, що Біблія говорить: «Вірити безглуздий в кожнісінке слово» (Пр. 14:15). Кому можна вірити у всьому? Тільки Богу.

То що – до всіх людей тепер треба ставитися з підозрою? Не варто впадати в крайнощі, але до кожної ситуації треба підходити зважено. Коли людина нерозважлива, вона вірить всьому.

Багато людей живуть авторитетами. Якщо ось цей чоловік сказав, то все... Якщо в тій газеті надрукували, то все... Але скільки брехні за всю історію людства можна знайти в засобах масової інформації! Скільки разів авторитетні люди вводили натовп в оману і помилялися самі?

Люди довіряють засобам масової інформації, але минає яких 30 років, і потім створюються передачі на взірець: «Як все було насправді». І ми дивимося, як за часів Хрущова, Брежньєва, Олександра II люди могли вірити такій очевидній брехні. А вірили ж.

Довіряти можна тільки Біблії, а про все інше треба розмірковувати.

Образа або зачарування. Образа приносить брехню про інших людей. Коли ми ображені або гніваємося, наші емоції завжди все спотворюють.

Ви коли-небудь намагалися згадати що-небудь добре про людину, на яку дуже ображені? Або ж згадати що-небудь погане про того, ким зачаровані? У всіх є близькі люди, і ви знаєте їх хороші і погані сторони, однак це не заважає підтримувати з ними хороші відносини. Ви розумієте, що самі теж маєте і хороші, і погані сторони. У нормальному стані людина здатна бачити в іншому «обидві сторони медалі», але якщо емоції оволоділи нею, вона бачить тільки одну.

Пристрасть. Можна потрапити в пастку, якщо у нас є сильне бажання чогось. Наприклад, хтось дуже сильно хоче одружитися, але всі навколо йому кажуть, що він вибрав неправильну людину. Однак сильна пристрасть може перешкодити людині почути пораду від Бога.

Або ж людина хоче емігрувати, думаючи, що в тій країні течуть річки доларів і з усіх боків запрошують на високооплачувану роботу. Їй кажуть, що в неї нема ні спеціальності, ні володіння мовою, та вона все одно нікого не слухає.

Біблія говорить: «Теж не добра душа без знання, а хто наглив ногами, спіткнеться» (Пр. 19:2). Трапляється, що до служителів церкви приходить хто-небудь, щоб отримати пораду, а в розмові з'ясується, що людина вже давно все вирішила. При такому розвитку подій вкрай важко допомогти людині поглянути правді в очі. Навіть коли вона молиться або шукає ради, серце її закрито від істини.

Бажачи вберегтися від падіння, важливо залишатися доступним для порад і коригування, не поспішати і не забігати вперед, а пізнавати, що є воля Божя, щоб, слідуєчи за Христом, бути здатним сказати: «Не моя, а Твоя нехай станеться воля».

Зброя проти брехні

Бог дав нам хороший інструмент – розум. Він може бути нашою проблемою, а може бути і нашим благополученням.

Ми діти світла, а не діти темряви. Але ми можемо бути обманутими і тому повинні бути особливо пильними: «Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!» (1Кор. 10:12).

Щоб не бути обманути, треба більше спілкуватися з Богом, говорити особисто з людьми, а не дізнаватися інформацію «з третіх рук», берегтися від прийняття рішень в запалі емоцій, намагатися здобути повне знання, а не його частину.

Воля Божя – щоб Його діти були здорові у вірі, не допускали брехні у своє життя. А Він Сам завжди готовий допомогти: «І пізнаєте правду, а правда вас вільними зробить!» (Ів. 8:32).

ЦЕРКВА В США ЗІБРАЛА \$100000, ЩОБ ДОПОМОГТИ ПЕНСІОНЕРАМ ПОГАСИТИ КОМУНАЛЬНІ БОРГИ

Церква в Далласі (штат Техас) збрала 100000 доларів, щоб погасити борги за оренду житла 100 літніх людей.

Пастор церкви «Inspiring Body of Christ Church» Пікі Раш оголосив про те, що громада виділила фінансову допомогу в рамках програми «Будинок на День подяки».

Засновник однієї з найбільших позаконфесійних церков у Далласі повідомив про те, що спільно з місцевими органами управління вони фінансово допоможуть літнім людям щоб через борги їх не вигнали на вулицю, повідомляє svitogliad.com.

Щоб знайти літніх людей, які потребують допомоги, церква звернулася до судді округу Томаса Дж. Джонса і констебля Треїсі Галлі, оскільки їх команди часто доводиться виконувати накази про виселення. «У цій складній кризовий через пандемію

час ми повинні подбати про людей похилого віку і зробити все можливе, щоб у них був дім», – сказав Джонс.

Бетті Янг, одна з тих, хто отримав фінансову допомогу від церкви, розповіла, як важко їй було під час пандемії. Фінансова допомога стала дуже приємною несподіванкою, і тепер їй якийсь час можна не турбуватися про плату за житло.

«Бог – дивовижний! Його дії неможливо передбачити. Минулої ночі я молилася, бо не знала, де взяти гроші, щоб заплатити за квартиру», – розповіла Янг. – Я вражена Його відповіддю».

Філіп Янсі

НАРОДЖЕННЯ, ЯКЕ НАЗАВЖДИ ЗМІНИЛО СВІТ

Розбираючи купу листівок, які прийшли на останнє Різдво, я раптом помітив, як обросло символами це свято. У переважній більшості на листівках були пейзажі: засніжені містечка Нової Англії, на передньому плані зазвичай кіньська упряжка. На інших листівках були зображені звірі: не лише традиційні олені, але й бурундуки, сноти і мишенята. А на одній листівці величезний лев ніжно обіймав ягня.

Останнім часом у моді знову ангели. Без них тепер нікуди. Правда, малюють їх чомусь боязливими істотами – таким немає сенсу казати людині: «Не бійся!». Листівки з біблійними сюжетами (іх значно менше) здебільшого представляють святе сімейство. І з першого погляду стає ясно: ці люди не такі, як ми з вами. Від них віє спокоем і безтурботністю. Над головами, наче корони, виблискують золоті німби.

Розгортаєш ці листівки і бачиш неймовірно теплі слова: «любов», «радість», «щастя», «дружба». Так, дуже добре, що це свято для нас стало настільки сімейним. Та все ж коли я читаю євангельську історію про Різдво, я чую зовсім інші мелодії, і світлі образи кудись йдуть.

Навіть ті, хто вірить у те, що сталося, чекають великих бід: старий Захарія очікує, що Месія «від ворогів наших визволить нас та з руки всіх наших невинників» (Лк. 1:71), Симеон попереджає Марію: «... і меч душу прошиє са́мім же тобі» (Лк. 2:35), Марія вимовляє

подячний гімн, де говорить про повалених з престолів правителів.

Успереч намальованому на листівках, Різдво зовсім не перетворило наш світ на сентиментальне царство любові. І коли приходять Різдво, я відкладаю убік різноколірні листівки і беру Євангеліє.

Художники не шкодуючи золоті фарби малюють святе сімейство. Благовіщення зображують зазвичай так: лагідна Марія отримує Благу Звістку як особливе благословення.

Але це абсолютно не схоже на те, як Лука розповідає цю історію. Марія «застривожилась словом та й стала роздумувати, що б то значило це привітання», а коли ангел вимовив піднесені слова про Сина Всевишнього, Царству Якого не буде кінця, Марії спадає на гадку дуже земна думка: «Як же станеться це, коли мужа не знаю?» (Лк. 1:29-34).

Одного разу в церкві в Чикаго ми слухали сповідь молодої незаміжньої жінки на ім'я Синтія. Набравшись хоробрості, вона покалася в гріху, про який ми всі

і так вже знали: кожної неділі її синочок бігав по залу церкви. Синтія виховувала його самостійно, батько дитини кинув її ще вагітною. Вона не була великою грішницею, просто піддалася пристрасно пориву. Але гріх її не залишився таємним, і результату цього пориву було не приховати, як неможливо приховати життя, що підостав. А потім народилася дитина, яка назавжди змінила її життя. І хіба дивно, що юна Марія так злякалася: от що чекало на неї, тільки без пристрасного пориву.

Щороку в Сполучених Штатах близько мільйона неповнолітніх дівчат вагітують без чоловіка. У першому столітті нашої ери на це дивилися набагато суворіше, ніж тепер, тому звістка, яку приніс ангел, з цієї точки зору, не була особливо доброю. Адже жінку, яка завагітніла поза шлюбом, звинувачували в перелюбі і згідно з Мойсеевим законодавством побивали камінням.

У Матвія ми читаємо, що Йосип, дізнавшись про вагітність своєї нареченої, великодушню вирішує не здійснювати скандал і потайки відпустити її. Проте ангел розвіює його сумніви.

Лука розповідає, як Марія послішає до єдиної людини, котра, напевно, може її зрозуміти, – своєї родички Єлисавети. Немолода вже Єлисавета дивом завагітніла, і звістку про вагітність її теж приніс ангел. Єлисавета повірила Марії і радіє

разом з нею. Та все ж у становищі цих двох жінок є істотна різниця: уся округа поздоровляє Єлисавету, а Марії доводиться приховувати диво, наче ганьбу.

Через кілька місяців народження Івана Хрестителя викликає загальний триумф, в якому беруть участь повітухи, люблячі родичі і традиційний хор з місцевих жителів, які святкують появу на світ єврейського хлопчика.

А через шість місяців народився Ісус – далеко від дому, без повітух, родичів і сільського хору. Ішов перепис населення. Йосип міг би піти у Віфлеєм сам – для чого ж він уз'яв із собою вагітну дружину? Чи не тому, що не хотів залишати її вдома саму серед недоброчиливих сусідів?

К. С. Льюїс так писав про божественний задум: «Оповідання загострюється все більше і більше, поки, врешті-решт, не зводиться до однієї маленької точки, подібної до наконечника списа, – єврейської дівчини, яка промовляє молитву».

Коли я читаю історію Різдва, то здригаюся від думки, що доля світу залежить від дівчини-підлітка та її нареченого. Скільки разів згадувала Марія слова ангела, відчувачучи, як Син Божий штовхається усередині. А Йосип скільки всього передумав за ці місяці під шепіт сусідів, які вже, звичайно, помітили, як округлялася його наречена: «Це і справді був ангел? А може, просто сон?».

Обтяжливі пояснення, боязнь ганьби

– Син Божий з'явився на світ при найпризливіших обставинах. Вже у фаворитизмі Господа ніяк не звинуватиш. Вражає от що: ставши Людиною, Він грає за правилами, суворими правилами – люди в маленьких містечках жорстокі до хлопчиків із сумнівним походженням.

Малкольм Магерідж помітив, що в наші дні, коли будь-який центр планування сім'ї запропонує простий спосіб виправити «помилку» і врятувати добре ім'я, «сумнівно, що Христу взагалі дали б народитися. Дівчину, яка завагітніла за дивних обставин невідомо від кого, неодмінно направили б на аборт. А якби вона розказала, що зачала від Духа Святого, її до того ж поставили б на облік у психіатра і вагітність довелося б перервати в обов'язковому порядку. Отже, наше суспільство, якому Спаситель потрібний, мабуть, як ніякому іншому, просто не дозволило б Йому народитися. Ми занадто гуманні для цього».

Проте дівчина Марія, чия вагітність не була запланованою, повелася інакше. Вона вислухала ангела, усе зважила і відповіла просто: «Я ж Господня раба: нехай буде мені згідно з словом твоїм!» (Лк. 1:38).

Часто служіння Богові несе з собою і радість, і біль. Марія погоджується і на те й на інше.

У ПІДГАЙЦЯХ ПОБЛИЗУ ЛУЦЬКА ВІДКРИЛИ ДІМ МОЛИТВИ ЦЕРКВИ «СПАСІННЯ»

Урочисте відкриття та посвячення дому молитви п'ятдесятницької церкви «Спасіння», що в Підгайцях неподалік Луцька, святкували 22 листопада.

На святкове зібрання прийшли не тільки члени церкви «Спасіння», а й служителі інших церков, представники регіональних об'єднань УЦХВЄ Волині, Рівненщини, Закарпаття, Івано-Франківщини, Хмельниччини, Київщини, а також представники влади.

«Протягом цього часу нас беріг і благословляв Господь. Маємо від Бога милість і хочемо славити Його за те, що Він такий добрий до нас. Дякую всім, хто брав участь у будівництві фізично й фінансово», – сказав пастор Микола Климчук.

Старший єпископ Української Церкви ХВЄ Михайло Паночко зазначив, що посвячення приміщення – знакова подія для всієї країни. Адже цей дім молитви – один із 1300, які Бог дав можливість побудувати за роки незалежності України.

«Був період, коли ми не мали права будувати дома молитви й навчатися у вищих навчальних закладах, коли над нами насміхалися, нас принижували... Бог допоміг нам це витримати й пережити. У нас нема образи на те, що було в минулому, але є велика вдячність Богові за те, що Він відкриває дома молитви в наші дні. Я вбачаю в цьому широко відчинені двері для проповіді Євангелія, для великого пробудження, про яке ми молилися й молимося десятки років – щоби Бог спас мільйони українців»,

– сказав Михайло Паночко.

Старший пресвітер Волинського об'єднання УЦХВЄ Михайло Близнюк нагадав, що дві тисячі років тому Ісус Христос сказав своїм учням, що Євангеліє буде проповідуватися по всій землі для свідчення усім народам. «Те, що цей будинок стоїть, – підтвердження того, що Христос живий і Його Слово виконується. Євангеліє проповідується через уста проповідників, через спів, діла і через наше життя. Нехай тут буде духовне життя, будуть смирення і благодать, і вся слава віддаватиметься Ісусу Христу. Люди, які поклоняються Богу в душі та істині, приємні Йому!».

«Розкішність кожного храму в тому, щоби в нім перебувала Божа присутність. Нехай усі, хто тут буде членом церкви, благоговіють перед Богом, творять атмосферу любові – і Божа присутність збагачуватиме й благословлятиме народ і церкву», – сказав старший пресвітер Рівненського об'єднання УЦХВЄ Олександр Коток.

Виступили також гості з інших областей. З нагоди відкриття дому молитви віруючих привітали депутата Луцької міської ради Юлія Вусенко та голова Підгайцівської громади Юрій Семенюк.

Співом, окрім хору, служили солістка Софія Стельмашук та гурт «Тріо Денисюків». Церкві «Спасіння» подарували Біблію, картину та принесли грошові пожертви.

Закінчилося свято дружнім спілкуванням.

chve.org.ua.

ХАЙ ЗАГИНЕ ОСТАННЯ НАДІЯ!

Є один вид надії, про який необхідно висловитися цілком безперечно. Християни охоче погоджуються з тим, що надія на людей недоречна. Тому рідко можна почути від християн: «Я сподіваюся на себе» або «Я повністю поклався на свого друга» .... Як правило, ми виражаємося більш благочестиво: «Лише Господь – наша надія».

Та ось що читаємо у книзі Плач Єремії, в якій пророк говорить від імені народу: «І сказав я: загинула сила моя і надія моя на Господа (Плач. 3:18). Не просто надія, а «надія моя на Господа!»

Проте недарма ж у книзі пророка міститься неупереджений аналіз глибин людської душі: «Лукаве серце людське найбільше і вкрай зіпсоване; хто пізнає його?» (Єр. 17:9).

Нам здається, що свої надії ми покладаємо лише на Господа. Але чому ж сила наша тріщить, якщо Він – наш щит? Чого ми так нервуємося, якщо дійсно покладаємося на Нього? Звідки вирозки, неврастні і передчасна старість із злими очима? Від того, що ми надіємося на Бога? Невже Він такий обманливий, як міраж у пустелі?

Дружина Йова сказала йому: «Прокляти Бога – і помреш» (Йов. 2:9). Її «надія» вже померла. Але в Йова залишалася ще надія. «Та я знаю, – говорив він, – що мій Відкупитель живий» (Йов. 19:25). Він продовжував сподіватися, що Бог врятує його і покаже всім його, Йова, праведність.

Та Бог мовчав, і то так довго, що навіть нескінченна надія Йова на Бога випарувалася під вогнем спокуси. Священний письменник просто це відмітив, навіть буденно, неначе мова йдеться про лист

до тещі: «Слова Йова скінчилися» (Йов. 31:40). Але для такого борця, як Йов, це означало повну капітуляцію!

Загнула навіть його надія на Господа. Так загинула надія Наамана на Бога ізраїльського і Його пророка: «Ось я подумав був: він виїде до мене, і стане, і закликає ім'я Господа, Бога свого, і покличе свою руку на те місце, і вилікує прокаженого...» (2 Цар. 5:11), а Єлїсей, нещадно віднімаючи останню надію Наамана на допомогу Богу, відправив його до брудного Йордану. «Я що – ідіот? І не розумію, що мулка вода цієї смердючої річки не зможе відмити те, що неможливо було відмити в кришталевих водах дамаських річок?» – міг подумати сирійський офіцер. Людська «надія на Господа» зазвичай супроводжується пихою, гординою.

Вона не дозволяла йому просто послухатися пророка. Як Наман, як Йов, як кожна людина, ми надіємося, що Господь допоможе нам саме так, як ми розуміємо, як ми цього хочемо. Але чи заслуговує тоді ця «надія на Господа» називатися цим ім'ям, якщо, кажучи «я сподіваюся на Бога», ми припускаємо, що Він виконуватиме нашу волю?

Нехай загине наша надія! Нехай воєскресне Божа надія на Господа!

ХРИСТІЯНИ ВІРИ ЄВАНГЕЛЬСЬКОЇ ЗА 44 ДНІ ПОБУДУВАЛИ У ШОСТЦІ ДІМ МОЛИТВИ

Новий дім молитви невеликий, на 90 сидячих місць, утім, він цілком відповідає запитам молодшої церковної громади в м. Шостці.

6 грудня на посвячення нового Божого храму церкви «Віфанія», що в місті Шостці на Сумщині, приїхало чимало гостей з Києва, Волині та з інших місць.

Анатолій Козачок, перший заступник старшого єпископа Української Церкви Християн Віри Євангельської, разом із щирими настановами для

молодої громади подарував велику церковну Біблію. Сердечно вітали присутніх також гості з Волині – старший пресвітер області, єпископ Михайло Близнюк та директор міст «Голос Надії» єпископ Микола Синоку.

«Дякуємо Богові за успіх та команду молоді з волинських церков, які зробили цю мрію можливою. Кожен може стати учасником таких проєктів!» – сказав пастор-місіонер Сергій Бас.

«Наступний молитовний будинок на Сумщині плануємо відкрити в пасхальні дні в нашому обласному центрі», – ділиться планами старший пресвітер Сумщини Віктор Клець.

АВСТРАЛІЙСЬКА ПОЛІЦІЯ ВІДІБРАЛА 15-РІЧНУ ДОНЬКУ У БАТЬКІВ ЧЕРЕЗ ТЕ, ЩО ТІ ЗАБОРОНИЛИ ЇЙ ЗМІНИТИ СТАТЬ

Австралійська поліція відібрала 15-річну дівчинку у батьків через те, що ті заборонили їй змінити стать. Силові органи Австралії вважають заборону батьків «насильством над дитиною», і умовою повернення дівчини в сім'ю називають згоду батьків на початок процедур з перетворення молодшої дівчини в хлопця, пише Zentropa Ukraine з посиланням на metro.co.uk.

За словами батьків, їхня донька роками страждає на депресію. Але перед тим, як погодитися на процедури, які назавжди і невідвратно змінять її життя, вони хочуть відправити її до психолога з метою виявити причини депресії.

Це перший свого роду випадок в історії Австралії. І його чудово підсумував

найпопулярніший коментар під новиною про цю трагедію в твіттері, який зібрав тисячі лайків і який, скоріше за все, написала мама дівчинки: «Це кінець батьківства як такого. У нас, батьків, вже немає ніяких прав. Наших дітей можуть серйозно поранити, і ми не маємо права це зупинити. Усім вчителям у школі,

які не повідомляти нам, що наша донька стала називати себе інакше; лікарям, які дають їй тестостерон і збираються відрізати їй груди; політикам, які вдають що це все нормально, я скажу: ви – зло. Саме зло. Немає ніяких виправдань тій шкоді, яку ви завдаєте. Ніяких. Мозок людини розвивається аж до 25 років, але ви все одно продовжуєте цей експеримент над дитиною».

Ця ситуація яскраво демонструє загрозу ліберального тоталітаризму. Силовими методами вони не дозволять нам виховувати навіть власних дітей.

КОЛИ НАРОДИВСЯ ХРИСТОС?

Як це коли – здивується читач. Зрозуміло, 7 січня першого року від Різдва Христового. Чи точніше, 25 грудня за старим стилем... Тоді, отже, попереднього року. Нульового. Але нульового року не було, значить... Значить, першого року до Різдва. Чи щось тут не так?

Сьогодні весь світ живе за одним і тим самим календарем. А в давнину існувало багато календарів і ще більше – систем літочислення: роки відлічували від заснування Риму, від початку правління того чи іншого царя або й зовсім не лічили їх, а означали за іменами правителів. Звідки ж ми можемо дізнатися точну дату Різдва?

Джерел може бути три: Писання, церковні перекази і непрямі дані. Незалежних від християнської традиції джерел у нас просто немає. Але і церковні перекази теж не особливо допоможуть: день святкування Різдва встановився не відразу.

Що стосується року Різдва, то його записали в церковній історії теж далеко не відразу. На початку VI століття папа римський Іван I доручив ченцеві Діонісію Малому провести календарні розрахунки. Зокрема, вирішено було відмовитися від прийнятого тоді літочислення «діоклетіанової ери». За відправну точку в ній приймалася початок правління римського імператора Діоклетіана, одного з найжорстокіших гонителів християн. Цілком природним було бажання замінити її на іншу дату – і що годилося краще за Різдво Христове!

Діонісій залучив усі доступні йому джерела (а їх було не вельми багато) і розрахував, що 248 рік ери Діоклетіана має відповідати 532 р. від Різдва Христового. Відтоді ми так і відлічуємо роки, хіба що сьогодні це літочислення часто називають «нашою ерою», не згадуючи Різдва.

І слід сказати, недаремно. Відкривши сьогодні будь-який історичний довідник, ми дізнаємося, що єврейський цар Ірод Великий помер у 4 р. до н.е., це встановлено точно – дати правління і смерті царів відомі з різних джерел. Що ж, цілком звичайна довідка... Але Ірод відіграє важливу роль в євангельському оповіданні про Різдво. Як же так?

Найпростіше пояснення: Діонісій Малий дещо помилився в розрахунках. Він, до речі, був не єдиним, хто постарався врахувати цю дату, свої обрахунки колись зробили і невідомі нам єфіопські богослови, і результати вишлю до інших... А що каже нам про дату Різдва євангельський

текст? На жаль, нічого конкретного. Ми знаємо, що пастухи були тоді зі своїми стадами в полі (Лк. 2:8), так що, швидше за все, було тепло, але і це не точно. Знаємо також, що коли ангел сповістив Марії про народження Сина, Єлизавета була на шостому місяці вагітності (Лк. 1:66). Сама ця вагітність почалася незабаром після того, як ангел сповістив її чоловікові Захарію про прийдешнє народження Івана (Лк. 1:8-21). І якщо припустити, що все це сталося на день спокути (Йом-Кіпур), що відзначався у вересні або жовтні за нашим календарем, то ми додамо до цієї дати шість і ще дев'ять місяців, і в нас якраз вийде зимове Різдво. Але, на жаль, у тексті немає жодних прямих вказівок, що ангел з'явився Захарію саме цього дня.

Є, нарешті, і давній переказ про те, що Благовіщення відбулося тою ж дня єврейського календаря, що і Розп'яття (а воно, як ми знаємо, припало на старозавітну Пасху, що святкувалася приблизно в квітні), і тоді в нас знову виходить грудень. Але все це лише припущення, і цілком можливо, що з'явилися вони вже після того, як Різдво стали святкувати в грудні, якраз для того, щоб узгодити цю дату з іншими подіями євангельської історії.

Рік Різдва теж не вказаний у Євангеліях. Точно датований лише рік початку громадського служіння Ісуса – це 15-й рік правління імператора Тиберія (Лк. 3:1), тобто 29 р. н.е. Але це нам анітрохи не допомагає, бо на Своє громадське служіння Ісус вийшов приблизно «років тридцяти» (Лк. 3:23); в усякому разі, Йому це явно не було п'ятдесяти (Ів. 8:57). Занадто туманно. Про рік Різдва Євангелія повідомляють нам лише те, що в Юдеї тоді правив Ірод Великий (Мт. 2:1, 16), римським намісником у Сирії був Квириний, а імператор Август велів зробити перепис (Лк. 2:1-2).

Ясно, що Різдво сталося не раніше смерті Ірода (4 р. до н.е.). Коли саме відбувався той самий перепис, невідомо – подібні події періодично траплялися. А от Публій Сульпицій Квириній був назначений у провінцію Сирію в 6 або 7 р. н.е., і якраз з дорученням від імператора Августа зробити перепис, до того він управляв зовсім іншою провінцією.

Протиріччя? Не обов'язково. Лука каже про «перший перепис», а історики знають лише про один при Квиринії. Цілком імовірно, що Квириній і раніше виконував деякі урядові доручення в Сирії і Юдеї, і тоді якраз був проведений «перший перепис». Наші відомості про життя глухої провінції Римської імперії, якою тоді була Юдея, уривчасті.

Які можуть бути непрямі дані, що свідчать про дату Різдва? Власне, тут є тільки одна зачіпка: можна спробувати ототожити Вифлеємську зірку з певним астрономічним явищем, описаним в інших джерелах. Це міг бути спалах найновішої – на небі на короткий час з'явилася дуже яскрава зірка і потім згасла. Якщо вона виділялася над Єрусалимом в південній частині неба, над самим горизонтом, то мудреці, слідуючи за нею як кажучим, цілком могли дійти до Вифлеєма (Мт. 2:9), а коли вони опинилися там, зірка зайшла за горизонт.

Дійсно, у китайських літописах міститься згадка про дуже яскраву зірку, що спалахнула приблизно в 5 р. до н.е. і потім згасла. Тут, правда, доводиться враховувати, що інтерпретація старокитайських документів і точне датування описаних у них подій – теж річ нелегка, та й серед сучасних астрономів немає повної одностайності щодо того, що це була за зірка. А можливо, це взагалі була комета, яка більше не поверталася до землі, так що точну дату її появи вичислити неможливо...

Ні історики, ні астрономи не можуть назвати нам точну дату або хоча б точний рік Різдва Христового. І в цьому немає нічого дивного: з тих часів історія донесла до нас дати великих битв і терміни життя великих царів, і то не завжди точно. А Немовля Ісус народилося зовсім не в палаці, Його ушанували зовсім не придворні літописці, і велич цвієт події анітрохи не схожа на те, що прийнято вважати великим у цьому світі.

Достовірність Різдва упевняється не архівними документами, а досвідом віри. Коли б воно не сталося, воно дійсно сталося, воно відбувається скрізь і завжди, де тільки люди готові прийняти Немовля.

ДІЙ, А НЕ БАЛАЧКИ

Часом дивуєшся: як деколи люди легко розмірковують про віру, причому чужу. Ніби ця річ, яку легко виміряти лінійкою, зважити, відчутти на дотик.

От, наприклад, історія двох сліпців, яких зіцільв Христос і про яких ми дізнаємося з Євангелія від Матвія (Мт. 9:27-31).

«Нехай станеться вам згідно з вашою вірою!» (Мт. 9:29), – каже до них Христос і зіцільв. Тут багато коментаторів починають міркувати: у сліпих було достатньо віри, щоб їх зіцільв Христос, а якби не було достатньо віри – не зіцільв би.

А якщо сьогодні не так багато відбувається зіцільв сліпих завдяки їхній вірі та молитві, значить – у них недостатньо віри, а молитва – недостатньо щира. Ніби все правильно.

А от просто цікаво – оці всі коментатори мають достатньо віри, щоб за їх молитвою сліпа людина прозріла? Хоча б в одного з них? Адже сказано в Біблії: «Бо дуже могутня равна молитва праведного» (Як. 5:16). А якщо з результатами не все гаразд, тоді що: молитва не надто равна чи людина не достатньо праведна?

Здається, річ в іншому – у любові Божій, а не нашій або чийсь вірі чи обізнаності.

У Різдвавну ніч до Немовлятка прийшли неписьменні пастухи, а не освічені книжники.

Ви скажете, що вони прийшли, бо їх ангели покликати. Так, але чомусь ангели прийшли до пастухів, а не до книжників. У книжників і фарисевів після того було достатньо часу, щоб розгледіти в Телсі і Назарету Месію, але багато з них це так і не зуміли зробити.

Самарянці з містечка Сихар вистачило коротенької розмови, а освіченим книжникам – ні. Чому? У чому тут річ? У чистоті серця: «Блаженні чисті серцем, бо вони будуть бачити Бога» (Мт. 5:8).

Христос зіцільв двох сліпців через любов до них, а не через їхню віру в зіцільв. Вони опинилися поруч з Ним, бо мали чисті серця, і Бог дав їм достатню віру в зіцільв – от і сталося диво.

Христос не міг пройти повз чужу біду – тому і допомагав. А що ми? Віра в Бога – це і посильна допомога нужденним: ділом, ласкавим словом, молитвою. А міркування про силу, розмір, вагу чийсь віри – це просто порожні балачки.

Михайло Лукін.

ІСТОРІЯ, ЩО ЗВОРУШУЄ СЕРЦЯ

62 роки тому молода італійка на ім'я Еді Бочеллі, вагітна першою дитиною, була госпіталізована з апендицитом. Лікарі порадили їй зробити аборт, бо, за їхніми словами, «дитина народиться з інвалідністю».

Еді Бочеллі, будучи побожною католичкою, відмовилася, але прогноз лікарів виявився точним. Її син Андреа народився із вродженою глаукомою і до 12 років був повністю сліпим.

Та хоч Андреа не міг бачити, він народився з іншими дарами, серед яких один виділяється особливо. Його голос був названий «найгарнішим у світі». За словами Селін Діон, «якби у Бога був співочий голос, Він мав би звучати дуже схоже на голос Андреа Бочеллі».

Альбоми Бочеллі розійшлися тиражем понад 90 мільйонів копій. Його альбом 1999 року «Sacred Arias» визнаний найбільш продаваним альбомом сольного класичного виконавця в історії, а його сингл 1996 року «Con te partirò» («With You I Shall Leave») – один із найбільш продаваних синглів усіх часів. Бочеллі співав для президентів, прем'єр-міністрів та інших відомих людей світу. Журнал People навіть назвав його одним з «п'ятдесяти найкрасивіших людей світу».

У 2010 році Бочеллі розповів історію своєї матері у відео під назвою «Андреа Бочеллі – його невідома історія, яка зворушує серця». Розповівши про рішення його матері не робити аборт, він додав: «Може, я не об'єктивний або фанатик, але я можу сказати, що це був правильний вибір».

Бочеллі розповів італійській газеті, що поділитися своєю історією його надихнув місіонер на Гаїті, який працює з дітьми та жінками, котрі переживають важку вагітність.

«Через мої особисті переконання як побожного католика я не тільки борюся проти чогось, я борюся за щось – і борюся на все життя», – сказав Бочеллі.

Відео швидко стало вірусним. Бочеллі висловив надію, що це «допоможе втішити тих, хто опинився у важкій ситуації і кому іноді просто необхідно відчутти, що вони не самотні».

Історія Бочеллі, особливо в цей перерізdvяний час, нагадує нам про ту роль, яку непорота вагітність зіграла в історії нашого спасіння. Нам легко забути, що Бог дав Марії можливість сказати «ні». Її відповідь: «Нехай буде мені згідно зі словом твоїм» схожа на слова, які Еді Бочеллі і незліченна безліч інших жінок повторювали протягом століть.

І ось лише невеликий фрагмент співи «найпрекраснішого голосу у світі»:

Слава тобі, Христе Ісусе, Ти будеш царювати навіки віків.

Слава Тобі, Хто скоро прийде; лише Ти – наша надія!

svitoglad.com.

П'ЯТЬ ПРИЧИН ДЛЯ ВДЯЧНОСТІ

Люди бажать знати Божу волю для свого життя, і коли вони запитують Бога про неї, то думають про те, що їм варто зробити далі в конкретній сфері життя. За кого вийти заміж? У яку школу піти? Яку роботу обрати?

Але все це – «номер два», коли мова йде про Божу волю. Його воля найперше полягає в тому, щоб ми навчилися бути вдячними.

Чому вдячність – це завжди Божя воля, незалежно від того, що трапляється в житті?

Вдячність шанує Бога

Завжди, коли дякуєш комусь, це робить їм честь. Тому потрібно навчитися дякувати Богові не лише за те, що Він робить, але й за те, Хто Він.

«Боже, дякую Тобі за те, що Ти в мене є... Дякую за те, що Твоя мудрість набагато більша, ніж моя... За те, що Ти краще за мене знаєш, що може зробити мене щасливим... Дякую, що Ти постійний, коли я мінливий... Дякую за Твою любов... За Твою милість...».

Вдячність Богові за те, Хто Він є, виявляє пошану до Нього.

Лікарі знають, що вдячність – це найкорисніше людське відчуття. Чим більше ти вдячний, тим здоровішим будеш фізично. Щодня, сидячи на краю ліжка, перш ніж звестися на ноги, подумайте про десять речей, за які ви можете бути вдячними Богові.

Це змінить ваше ставлення. Змінить ваш день. Перші п'ять хвилин такого дня налаштують на всю решту. Якщо ви почнете із вдячності, ви будете здоровішими, щасливішими, ближчими до Бога.

Вдячність творить єдність

Вдячність завжди будує глибокі стосунки між вами та іншими людьми.

Хочете перебудувати свої відносини з другом, батьками, партнером у шлюбі,

людьми, з якими працюєте? З ким би ви не хотіли зблизитися, виділяйте час на спілкування і висловлюйте їм вдячність.

Будьте щедрими на подяку, і це вас зблизить.

Вдячність розвиває віру

Чи здатні ви дякувати Богові, коли життя важке? Це тест на християнство: ви поверхневий християнин чи глибокий?

Чи можете ви дякувати Богові, коли життя не приносить задоволення? Коли все йде не так?

Якщо ви проходите крізь важкі часи, не дивіться на те, що втрапили. Дивіться на те, що в вас залишилося. Незалежно від того, як ідуть ваші справи, фактом залишається те, що можна бути вдячним Богові просто за те, що Він – Бог.

Бог обіцяє провести нас крізь найважчі ситуації в житті, приходять на допомогу, зміцнювати, турбуватися, робити чудеса, відповідати на молитви. Він обіцяє, що навіть коли справи йдуть не так, як би нам хотілося, Він може все змінити на краще. Його план проявляється в дії, і потрібна віра, щоб це визнати.

Вдячність служить іншим

Глибока вдячність – це служіння. Ми спасенні для того, щоб служити іншим, і в кожного може бути служіння висловлювати вдячність.

Якщо ви коли-небудь щось купували, то знаєте значення слова «знеціненні». У той момент, коли ви заплатили

за річ, вона відразу коштує менше, ніж ви заплатили. Навіть коли річ абсолютно нова, якщо ви її повертаєте – вона вже коштує менше. Знецінення означає зниження вартості.

Цінувати – означає підіймати вартість. Це – служіння. Коли ви цінуйте свого чоловіка, дружину, то підіймаєте їхню цінність. Коли цінуйте своїх дітей, теж підіймаєте їхню цінність. Коли цінуйте своїх колег, ви підіймаєте їхню цінність.

Усім у житті потрібне підбадьорення. У кожного є безумовна потреба бути утвердженим, любленим, високо оціненим. І якщо ви хочете, щоб Бог вас вживав, ось маленький секрет: приймайте всіх. Цінуйте всіх. Висловлюйте вдячність усім.

Вдячність – свідок для невіруючих

Найкращий спосіб поділитися вірою з іншими людьми – це почати із вдячності. Вдячність вражає людей, бо більшість сьогодні – не вдячні.

Біблія каже, що віруючі люди мають жити в такий спосіб, який робить істину про Бога привабливою.

Чи дивляться вони на ваше життя з бажаннями дізнатися більше про те, що робить вас такими відмінними від більшості людей цього світу?

У спотвореному й ущербному поколінні, цинічному і саркастичному ті, хто підбадьорює, сяють, немов зірки. Християн мають пізнавати по їхній абсолютній любові, доброті, радості, вдячності.

Є поняття, яким це все можна назвати. Це називається «бути подібним до Христа».

Рік Ворен.

ПОСЛАННЯ ДО ТИТА

Читаючи про минуле, сучасна людина може зводити дійових осіб в однаковий безликий наповн незнайомих. Важко образно уявити окремих людей, про яких ми читаємо.

Насправді, люди, до яких звертається апостол Павло в Посланні до Тита, відрізнялися так само, як ті, яких сьогодні можна зустріти на вулиці.

Острів Крит був населений п'ятьма різними етнічними групами. Їх основні знання про навколишній світ виникали від піратів і неотесаних моряків. Додайте до цієї суміші велику громаду замкнутах євреїв, і ви зрозумієте, чому Критська церква зародилася в протистоянні.

«Критяни завжди брехливі, люті звірі, чевевані лівні» (1:12).

Практичне богослов'я

Другий розділ перераховує певні групи віруючих усередині церкви – літні чоловіки, літні жінки, молоді жінки, молоді чоловіки, раби. Кожна група мала свій комплекс проблем, що вимагав уваги, і Павло дає Титу окрему пораду.

Його богословські погляди ніколи не були абстрактно теоретичними – він застосовував їх у повсякденному житті для вирішення проблем.

Узяті разом три пастирські послання (1 і 2 Тимофія і Тита) показують Павла як вже старшого чоловіка, який для виконання свого служіння вчиться все більше покладатися на помічників. Критяни потребували твердого практичного нагадування про повчання, яке дав «необманливий Бог» (1:2).

Подібно до 1 і 2 Тимофія, Послання до Тита було написано конкретній людині, а не церкві. Цей лист схожий з 1 Тимофія, проте не такий особистий і формальний. Книга Дій не містить згадок про Тита, але 14 згадок про нього в Павлових посланнях свідчать про те, що він був одним з найбільш довірених Павлових помічників.

У деяких посланнях, як-от Послання до галатів, Павло відважно протистоїть законництву. Проте Критська церква, яка складалася з недосвідчених християн, потребувала повчань з основ моралі, і Павло передає їх Титу. У дохідливій формі Павло повідомляє своєму помічнику, як діяти в подібних обставинах.

Оскільки Послання до Тита написано

майже як методичний посібник, воно не потребує пояснень. Думка Павла викладена ясно.

Павло називає Бога вірним у слові, тобто Тим, Хто ніколи не обманює. У Своїй правдивості Бог різко контрастував із самими критянами (1:12) і з багатьма богами тієї епохи. Римляни звеличували своїх імператорів і, попри відомі всім вади і слабкості, поклонялися їм як божествам. Павло підкреслює, що Блага Вість про Ісуса – це вічне слово істини.

У свої ранні роки Павло, охоплений ураганом енергії, особисто розніс Благую Вість по всіх куточках Близького Сходу. Вікі поганій стан здоров'я поступово знизил її його активність, і більшу частину останніх літ він провів у темниці. Для виконання своєї місії він усе більшою мірою був вимушений покладатися на вірних помічників.

Дивлячись у майбутнє, Павло розумів, що новий феномен, християнська Церква, привертатиме пильну увагу навколишнього світу. У Посланні до Тита він дає повчання, як різні групи віруючих у церкві можуть виявляти найпозитивніший приклад для світу, що спостерігає зі сторони. Це було треба для того, щоб «противник був засоромлений, не мавши нічого лихого казати про вас» (2:8).

Критська церква стала місцем «нерозумних же змагань, і родоводів, і суперечок, і чвар про закон» (3:9). Багато з них нагадували єресь, про яку Павло попереджав у Посланні до колюсян. Щоб вести церкву у правильному напрямку, Титу треба було бути готовим до вирішення питань як щодо вчення, так і щодо праведного життя.

Незважаючи на свій повчальний тон, Послання до Тита містять три видатні вірці Павлового богослов'я – це уривки 1:1-4; 2:11-14 і 3:4-7.

Останній уривок підводить підсумок Павловим повчанням стосовно праведного життя. Вірш 3:5 говорить про те, що «діла праведності» не є заслугою в очах Божих. Швидше, це природні наслідки для тих, хто прийняв прощення Бога і Його любов.

ВІРШ ІСАЇ 41:10 НАЙЧАСТІШЕ ЧИТАЛИ У YOUVERSION ЗА 2020 РІК

У 2020 році YouVersion зафіксував зростання загальною обсягу пошукових запитів на 80 відсотків, що становить майже 600 мільйонів пошуків у всьому світі. А вірш Ісаї 41:10 був визнаний таким, який читали найчастіше.

Такого тяжкого року рекордна кількість людей бореться зі страхом, звертаючись до Божого Слова як до джерела сили, підбадьорення та надії.

Популярний біблійний додаток YouVersion та вебсайт Bible Gateway нещодавно опублікували огляди, які показують, що цього року істотно зросли пошуки в Біблії, зокрема таких термінів, як страх, зцілення та мир, повідомляє Christianity Today.

Загалом YouVersion зафіксував зростання загальною обсягу пошукових запитів на 80 відсотків, що становить майже 600 мільйонів пошуків у всьому світі. А текст з Ісаї 41:10 визнаний таким, який найчастіше шукали, читали та додавали до закладок.

У вірші сказано: «Не бійся, з тобою бо Я, і не озирайся, бо Я Бог твій! Зміцню Я тебе і тобі поможу, і правдою правди Своєї тебе Я підтримаю».

«Проходячи через труднощі, люди продовжують шукати Бога і звертатися до Біблії, щоб отримати силу, мир і надію, – пояснює засновник YouVersion Боббі Груневелд. – Хоча 2020 рік, як багато хто каже, – це рік, який хотілося б забути, ми сприймаємо його як рік, коли Бог використовував біблійний додаток, щоб допомогти багатьом людям, які шукають відповіді».

Пошук по Біблії в додатку різнівся протягом 2020 року за різних обставин. Протягом кількох перших місяців року «страх» був найбільш пошуковим ключовим словом програм. Слово «справедливість» також мало тенденцію до частих пошуків до травня, а

потім наприкінці серпня та вересня. Крім того, кількість пошуків за словами «зцілення», «мир» та «любов» постійно змінювалася протягом року.

Загалом YouVersion побачив найвищий рівень світового залучення Біблії в історії програми. У 2020 році було прочитано 43,6 мільярда розділів Біблії, відтворено 7,5 мільярда аудіорозділів і завершено 1,4 мільярда днів читання Біблії за планом. Крім того, було передано пів мільярда віршів.

Коли в березні розпочалися обмеження через COVID-19, вебсайт отримав приблизно в 90 разів більше запитів, ніж у середньому, що стосується віршів на тему пандемії та Божого зцілення від хвороби.

Щодо найпопулярніших біблійних віршів, то Івана 3:16 був найпопулярнішим віршем у 2020 році, за ним іде вірш Єремії 29:11, як і в попередні роки. А вірш 2 Хронік 7:14 посів третє місце.

Слово «страх» посіло шосте місце в рейтингу найпопулярніших пошукових запитів за ключовими словами. А слово «любов» очолило список англійською та іспанською мовами.

Тисячі аргентинців вийшли проти легалізації абортів

30 листопада у столиці Аргентини Буенос-Айресі пройшли масові демонстрації з вимогами захистити життя ненароджених дітей. Тисячі християн протестували проти планів влади зробити вбивства дітей законними. Вони вийшли на мітинг із гаслами: «Легальний або незаконний аборт вбиває тих самих», «Ми не боїмося захищати правду».

Така правозахисна активність була викликана новиною, що президент Аргентини прощовхує законопроект щодо легалізації абортів на вимогу до 14 тижнів. Альберто Фернандес, що представляє ліву коаліцію Фронт де Тодос, був обраний на посаду у 2019-му і вже давно обіцяв внести зміни до законодавства у сфері охорони здоров'я. Він знову подав на розгляд законопроект, який планував пролобіювати ще навесні, але тоді пандемія перебила його плани.

Основні аргументи влади за легалізацію абортів полягають у невідтвердженій статистиці смертей жінок, які нібито помирали після нелегального аборту. Однак кількість заявлених нелегальних абортів 40 тисяч в рік абсолютно перебільшена (у цю статистику вони чомусь віднесли і викидні та позаматкову вагітність) і використовувється для маніпуляцій прихильників аборту.

Цікаво, що це не перша і навіть не друга спроба легалізувати переривання вагітності. Вже вісім разів лобісти абортів намагалися натиснути на законодавців, але народ рішуче виступав проти, і депутати не наважувалися йти всупереч волі своїх виборців. На протестному мітингу виступив Ральф Магнаско, президент Фонду «Більше

життя», який нагадав про постійну боротьбу з лобістами абортів: «Аргентина вже сказала «ні» абортам, і сьогодні ми це повторюємо».

Депутатка парламенту Вікторія Моралес закликала зупинити легалізацію дитовбивства та заявила, що є інший вихід для влади: «Ми маємо вирішити проблему, борючись з бідністю та створюючи робочі місця, а не ліквідуючи життя... Державі не вдається легалізувати смерть людини».

Пролайф-дemonстрації підтримали багато церковних лідерів різних конфесій. Активну участь у спротиві намірам влади взяли євангельські християни, кількість яких в Латинській Америці зростає. Хорхе Гомес, виконавчий директор Християнського альянсу євангельських церков Аргентини, сказав в інтерв'ю Times, що лідери повинні зосередитись на порятунку життя під час пандемії коронавірусу та подолання бідності, а не на легалізації абортів.

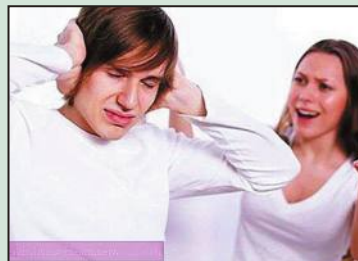
У 2019 році близько двох мільйонів аргентинців взяли участь у Марші за життя в Буенос-Айресі. Ще тисячі вийшли на протест у березні після того, як Фернандес вперше заявив про свої плани легалізувати аборт на вимогу. Чинне законодавство Аргентини дозволяє робити аборт, коли існує загроза життю матері та у випадках згвалтування.

Це не бездоганні умови, однак в Україні навіть до таких обмежень дуже далеко. Тут вже багато років абсолютно легально вбивають дітей до 12 тижнів вагітності, а в деяких випадках навіть на шостому місяці, і наразі жодних законодавчих зрушень в бік заборони вбивати ненароджених поки не видно.

Оскільки Послання до Тита написано

ЛИХО СЬОГОДЕННЯ

Що нині становить найбільшу загрозу людському життю на землі? Війни? Катастрофи? Стихійні лиха? Шкідливі звички? Пандемії? Певно, ви здивуєтеся, але ніщо з усього згаданого не зрівняється за силою шкоди і руйнування з лихом, про яке піде сьогодні мова. Що ж найбільше руйнує життя на нашій планеті? Що змушує болем стискатися мільйони сердець?

Жодна війна не здатна так цинічно знищувати. Жодній хворобі не під силу так калічити людину. Жодне стихійне лихо не здатне з такою силою руйнувати людські життя. Воно легко вбиває, підкорюючи цілі континенти і поневолюючи народи. Воно робить очі холодними, а серце – порожнім. Воно дозволяє злу, немов проказі, ширитися планетою. І саме воно викликає «нудоту» і гнів у Бога. Байдужість... Коротке слово, за яким ховаються сотні узаконених вбивств і безкарних смертей, сумні очі сиріт і злиднів вдів. Саме через байдужість перед багатьма «послідочниками» двері раю будуть зачинені назавжди, а Господь скаже: «Діть від Мене, прокляті»...

Цей вирок пролунає не через те, що вони коїли зло, а через те, що, бачачи потребу, проходили мимо. Вони не були «за», але й не були «проти». Не зодягнули, не прихистили, не провідали, не нагодували, кажучи: «Це не моє служіння, я не до цього покликаний». У мене дар вигнання бісів або зцілення... Безхатки і переслідувані, сироти та волоцюги, наркомани й алкоголіки – це не

моє...» А Христос каже: «Вони – Мої! Я – там, серед них! Я у в'язницях, лікарнях, блукаю вулицями».

Однак ми настільки захопилися християнством, що забули про Христа. Байдужість завжди дивиться поверх голів. Вона не бачить простягнутих рук і заплаканих очей. Вона проникає в гаряче серце двозначними запитаннями, душить сумнівами і перетворює палке багаття служіння на тліоче вугілля. «Ви теплі, – сказав до однієї церкви Господь, – тому викину вас з уст Своїх». А що скаже Господь про нас? Наскільки гаряче наше серце? Чи не ризикуємо ми бути причиною «нудоти» у Бога?

Але чому наші серця повинні палати? Чому ми не маємо права бути байдужими і холодними до переможених і знедолених? Тому що Бог, в Якого ми увірвали, не є байдужим Богом. Ще до створення світу Його руки були готові до роз'яття, а сутність – до втілення. Ми не можемо йти за милостивим, співчутливим Богом і залишатися порожніми. Уся історія світу просякнута глибоким співчуттям Бога до розчавленого і поневоленого гріхом творіння. Він першим вийшов назустріч занепалям людині і першим подав руку примирення. Не ми Його шукали, це Він нас знайшов.

Ми, зогниваючи в гріхах, запевняли, що щасливі. Потопаючи в крові воєн, заявляли: «Бог нам не потрібен!». Ми впевнено будували життя на божевілі і віддано вірили брехні.

Ось таких нас знайшов Христос. Ось у такий світ Він увійшов. Його тут

не чекали і Йому не були раді. Не було ні концертів, ні феєрверків на честь народження Месії. Йому навіть не знайшлося місця для ночівлі. Усе на землі повторювало Христові: «Ти зайвий на нашому святі житті».

Але Він не відступив, не покинув, не відвернувся. Цар царів схилювся перед брудними пихатими людьми і служив їм. Чи можемо ми залишатися черствими і байдужими після всього, що зробив для нас Господь?

Якось апостолів Петра та Івана схопили за свідчення і велике чудо, яке вони вчинили Іменем Христа. Вони не змогли байдуже пройти повз кульгавого, що просив милостиню на порозі храму. За це їх привели і поставили перед старійшинами, вимагаючи від них мовчати і не діяти.

А ті відповіли: «Ми не можемо не говорити про те, що бачили й чули» (Дії 4:20). Чи ми теж не можемо? Чи наші уста щільно стиснуті, а жебраків і хворих ми просто не помічаємо? Може, звістка про Божу любов так і не розплавила скам'янілі серця?

Сьогодні більшість християн потребують покаяння перед Богом за бездумне комфортне життя. За те, що, називаючи себе послідовниками Христа, слідуємо за своїми бажаннями, а не за Христом. Якщо ви все ще не знаєте, куди Він іде, то уважно перечитайте Євангеліє. І йдіть за Ним слід у слід. Ви відразу доведете побачите митників і блудних, кульгавих і жебраків, голодних і зневірених. Він і сьогодні обирає дуже несподівані місця для Своєї присутності.

Христос живе в тих, про кого всі забули. Він «прописався» в непомітних людях. Побудував Собі дім серед хворих і немічних. Якщо ми хочемо побачити Бога, – нам слід шукати Його серед зламаних і побитих життям. І тоді ми Його побачимо.

Макс Лукадо.

СИЛА ЯЗИКА

Язык – найсильніша частина людського тіла і – дуже небезпечна зброя. Меч може поранити тіло, а язык – душу. Він має силу провокувати ненависть і розпалювати війну. Ось чому написано: «Смерть та життя – у владі язика» (Пр. 18:22).

Язык має силу принижувати, ранили і руйнувати життя. Сила ця набагато більше, ніж сила удару ножа або іншої зброї. Фізичні рани можуть зажити, а слова здатні завдати непоправної шкоди. Проте слова так само можна використувати для підбадьорення, розради, творення, щоб дати іншій людині надію. Вони мають неймовірну силу. Бог творив світ саме за допомогою слів (див. Бут. 1) Оскільки ми створені за образом Бога, ми теж здатні творити. Уявіть майбутню дитину, чії батьки постійно говорили б, що вона погана, непотрібна, нічого не варта і ніколи ніким не стане... Який ефект матимуть ці слова в її житті?

Мудрість Біблії

У давнину люди ставилися до своїх слів дуже відповідально. Обіцянки були подібні звітам, вони мали реальну вагу. Недарма Яків намагався купити в Ісава батьківське благословення.

Люди знали, що їхні слова – відображення стану серця: «Бо чим серце наповнене, те говорять уста його!» (Лк. 6:45). Вони знали, що слова мають силу, тому двічі думали перш ніж говорити.

«Не квапся своїми устами, і серце твоє нехай не поспішає казати слова перед Божим лицем, Бог бо на небі, а ти на землі, тому то нехай нечисленними будуть слова твої!» (Екл. 5:1).

Квалитися – означає говорити в поспіху, не думаючи.

Люди добре розуміли те, що ми, здається, забули: у наших словах є велика сила, яка впливає не тільки на інших, але і на наше власне життя.

Слова, які виходять з наших уст, стають нашою самооцінкою і формують наш образ в очах інших. Тому іноді мудро просто мовчати: «І гупак, як мовчить, уважається мудрим, а як уста свої закриває – розумним» (Пр. 17:28).

І так само люди вірили, що одного разу дадуть відповідь за кожне вимовлене слово: «Кажу ж вам, що за кожне слово пусте, яке скажуть люди, дадуть вони відповідь судного дня!» (Мт. 12:36). Якщо Бог сприймає наші слова серйозно, то наскільки ж серйозніше до них повинні ставитися ми самі?

Проблема в тому, що ми сьогодні не те що не контролюємо свій язык – він контролює нас. А написано: «Хто стереже свої уста й свого язика, той душу свою зберігає від лиха» (Пр. 21:23).

Той, хто здатний контролювати свої уста, уникає безліч проблем. Цар Давид розумів цей принцип: «Свого язика бережи від лихого, а уста свої від говорення підступу» (Пс. 33:14).

Іноді він був поспішним в словах і навіть просив Бога охороняти його уста: «Поклади, Господи, сторожу на уста мої, стережи двері губ моїх!» (Пс. 140:3). Наше суспільство одержиме правильним харчуванням і дієтами, тобто тим, що входить в наші уста. Але, можливо, настав час подумати і про те, що виходить з уст? Наша здатність контролювати свої уста показує рівень нашої зрілості. Апостол Павло писав: «Нехай жодне слово гниле не виходить із уст ваших, але тільки таке, що добре на потрібне збудування, щоб воно подало благодать тим, хто чує» (Еф. 4:29).

Наслідки негативних розмов

Що перешкодило народу Ізраїлю ввійти

до землі обітваної? Брак віри. І цей брак віри виражався в постійному ремствуванні. «І став народ ремствувати на Мойсея, говорячи: Що ми будемо пити?» (Вих. 15:24). «І стала ремствувати вся громада Ізраїлевих синів на Мойсея та на Аарона в пустині» (Вих. 16:2).

«І сварився народ із Мойсеєм, і казали вони: Дайте нам води пити» (Вих. 17:2). «Народ став нарідати до Господніх ушей» (Чис. 11:1).

«І сини Ізраїлеві сиділи і плакали і говорили: Хто нагодує нас м'ясом?» (Чис. 11:4). «І нарідали на Мойсея та Аарона ввесь Ізраїль дим» (Чис. 14:2). Мабуть, усі ми знаємо людей, у яких постійно кислий вираз обличчя і які весь час скаржаться. З ними дуже «весело!» «Отож, мої брати любі, нехай буде кожна людина швидко послухати, забарна говорити, повільна на гнів» (Як. 1:19).

Згадайте, скільки разів ви жалкували про те, що сказали в запалі те, що не треба було говорити, але вже пізно. Щось сказати можна за кілька секунд, але на відновлення руйнування, яке ці слова викликали, підуть роки.

Наші слова можуть змусити інших почуватися неповноцінними, невпевненими і незначущими. Навіть якщо ми відчуваємо розчарування від чогось або когось, якщо хтось сказав щось грубе, образливе, не потрібно відповідати йому тим самим. Може, вони тільки що почувли погану новину? Можливо, у них був важкий день. Можливо, вони не розуміють по-справжньому, що кажуть.

Замість того, щоб опускатися до їх рівня, дозво льмо діяти благодаті, тому що ніхто не ідеальний, включаючи нас самих.

Цар Соломон розумів, що мудрість не в тому, щоб виграти суперечку, а в тому, щоб знайти рішення. «Слава людині, що гнів покидає, а кожен гупак вибухає» (Пр. 20:3).

Ви можете продовжувати боротися в суперечці, щоб задовольнити свою гордість, а можете дати право Богу заступитися за вас. Вам не завжди потрібно бути правим і залишати за собою останнє слово.

Мудрість Ісуса

Коли ми опиняємося під тиском,

потрібно бути особливо обережними з висловлюваннями. У стані стресу ми часто не фільтруємо свої слова і можемо казати що завгодно.

Ісус розумів це і безпосередньо перед розп'яттям сказав Своїм учням: «Небагато вже Я говоритиму з вами» (Ів. 14:30). Він не скаржився, коли вони Його зрадили. Він не сперечався з солдатами і не був проти Своїх кривдників. Він просто мовчав. «Він гноблений був та понижуваний, але страждав добровільно і не відкривав уст Своїх; Як ягня був проваджений Він на заколення, й як овечка перед тим, хто стриже його мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст» (Іс. 53:7).

Наскільки ж більше нам потрібно стежити за своєю мовою. Особливо коли ми оточені людьми, з якими ми зазвичай можемо говорити відкрито і чесно. Наші слова мають великий вплив на найближчих людей, на рідних і друзів. І ми можемо навіть не замислюючись принизити або поранити їх, відповідаючи в стані стресу. Навіть виправляти когось ми можемо у гніві, а можемо – із співчуттям.

Коли ми говоримо своїм дітям, що пишаємося ними і любимо їх, це не просто милі слова, це насіння, яке ми сіємо в їх серця.

Язык – то вогонь

Апостол Яків був братом Ісуса. Його вбили за віру в Христа 62 року н. е. Своє послання віруючим євреям діаспори, в якому цілий уривок присвячений питанню язика, він написав приблизно в 50 році н. е.

І ось про що він говорить: «Не багато хто ставайте, брати мої, учителями, знавши, що більший осуд приймемо. Бо багато ми всі помиляємося. Коли хто не помиляється в слові, то це муж досконалий, спроможний приборкувати й усе тіло» (Як. 3:1-2).

Ми всі допускаємо помилок, і це проявляється в нашій мові. Те, що виходить із наших уст, відображає наші думки і вірування. Коли хто не помиляється в слові, то це «муж досконалий». І я ще не зустрічав таких.

«От і коням вкладаємо уздечки до рота, щоб корилися нам, і ми всім їхнім тілом керуємо. От і кораблі, хоч які величезні та гнані вітрами жорстокими, проте

найменшим стерном скеровуються, куди хоче стерничий» (Як. 3:3-4).

За допомогою невеликої вуздечки вершинок може контролювати рух коня. За допомогою маленького стерна можна контролювати великий корабель і навіть під час сильного вітру привести його в безпечну гавань.

«Так само й язык, малий член, але хвалиться вельми! Ось маленький огонь, а запалює величезного ліса! І язык то огонь. Як світ неправоти, поставлений так поміж нашими членами, язык сквернить усе тіло, запалює круг життя, і сам запалюється від геєнни» (Як. 3:5-6).

Вплив язика на наше життя такий самий, як вплив маленького стерна на великий корабель.

«Бо всяка природа звірів і пташок, гадів і морських потвор приборкується, і приборкана буде природою людською, та не може ніхто із людей язика вгамувати, він зло безупинне, він повний отрути смертельної!» (Як. 3:7-8).

Хоча людство вдалося приборкати деяких диких тварин, язык, подібно до отруйної змії, залишається неприборканим і несе руйнування.

«Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаємо людей, що створені на Божу подобу. Із тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було!» (Як. 3:9-10).

Тут мова про лицемірство, яке властиве кожному з нас. Своїм язиком ми можемо прославляти Бога, а наступної хвилини – проклинати людей, яких Він створив. «Хіба з одного отвору виходить вода солодка й гірка? Хіба може, брати мої, фігіве дерево родити оливки, або виноград фігі? Солодка вода не тече з солонця» (Як. 3:11-12).

Плодові дерева виробляють тільки один вид плодів. Так само і наші уста мають виробляти тільки один вид плодів – благословення.

Слово може викликати пожежу і може вдихнути життя.

Слово може стати причиною великої проблеми і може принести благословення.

Слово може зруйнувати і може стати сильною мотивацією.

Як ви будете використовувати свої уста? Рішення за вами.

Ейтан Бар.

ХАРАКТЕРНА РИСА РАНИХ ХРИСТІЯН

У I столітті, коли християнство тільки зароджувалося, античний світ мало звертав на нього увагу. Здебільшого ранній християнський рух розглядали як внутрішньоєврейську справу.

Але в II столітті язичницька культура стала його зауважувати. І їй не подобалося те, що вона бачила. Християни виглядали дивними і забобонними – якийсь ексцентричний релігійний рух, який нехтує нормами пристойного суспільства.

У чому ж була головна відмінність християн від навколишньої античної культури? Вони не вшановували інших «богів».

Але було і ще щось, що відокремлювало християн від язичницької культури: їх сексуальна етика. У той час як для римських громадян не було чимось особливим мати багато партнерів, практикувати гомосексуальні зв'язки, вступати в зносини з хрломовими пов'язками, християни категорично відмовлялися брати участь у такого роду практиках.

Коли Тертулліан, щоб захистити законність християнства, вказав на те, що християни щедрі і діляться своїм майном із нужденними, він додав: «Ми, з'єднуючись духовно, маємо спільне майно. У нас все нероздільне, окрім дружин». Річ у тому, що в античному суспільстві люди іноді ділилися своїми подружжями.

У II столітті автор «Послання до

Діогнета» намагався довести, що християни одягаються, їдять і беруть участь у житті суспільства як нормальні люди. А далі каже: «Вони (християни) мають спільну трапезу, але не спільне ложе».

Ми бачимо цю відмінність і в «Апології» Арістїда, також написаній у II столітті. Арістїд захищає законність християнської віри перед імператором Адріаном, вказуючи, що «(християни) не чинять перелобу і утримуються від усякого беззаконного співжиття».

А у творі Мінуція Фелікса «Октавій», який теж датується II століттям, його головний герой-християни на ім'я Октавій протиставляє сексуальну етику язичницького світу християнській: «Зв'язок з матір'ю у персів цілком дозволений, у єгиптян і афінян шлюб з сестрою узаконений. Ваші історії та трагедії, які ви хочете читати і слухаєте, знамениті розповідями про кровозмішення. Ви шануєте і богів-кровозмішувачів, які жили хто з матір'ю, хто

– з сестрою. Ви зраджуєте любові без розбору, сієте дітей де заманеться... Ми свою сором'язливість доводимо не зовнішнім виглядом, а нашими переконаннями; ми хочемо залишатися в вузахдино шлюху; ми знаємо тільки одну жінку або – жодної».

Цей набір текстів II століття показує, що на тлі навколишньої культури християни виділялися своєю статевोю поведінкою. І світ помітив це.

Немає потреби говорити, що ця історія має величезне значення для сучасних християн. Те, з чим стикаємося нині, – не нове: християни протистоять одержимий сексом культурі, як це було в I і II століттях. Але це ще й нагадування, чому християни не повинні погоджуватися з мінливими сексуальними нормами нашого світу.

Святій і чистий шлюб – це образ Христової любові до Церкви, а християнське ставлення до шлюбу – засіб проголошення цієї любові

thegospelcoalition.org

РАДА ЦЕРКОВ ЗАПРОПОНУВАЛА АЛГОРИТМ ПОДОЛАННЯ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА В УКРАЇНІ

Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій оприлюднила звернення про необхідність протидії домашньому насильству в Україні.

«Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій із сумом констатує, що в Україні існує проблема домашнього насильства, яка стосується також і релігійних спільнот та віруючих родин. Під насильством мається на увазі навмисне застосування фізичної сили або влади, фактичне або у вигляді погрози, спрямоване проти себе, проти іншої особи, групи осіб або громади, результатом якого є тілесні ушкодження, смерть, психологічна травма, відхилення в розвитку або різного роду збиток. Окремим різновидом є домашнє насильство, яке особливо небезпечно, адже скоюється щодо найближчих людей та рідних. Церкви і релігійні організації однодушно щодо необхідності протидії домашньому насильству для всіх громадян, а особливо щодо жінок і дітей, хоча і чоловіки теж часто страждають від нього», – йдеться на сайті ВРЦІРО.

Саме тому ВРЦІРО пропонує звернути увагу на пріоритетні наступні кроки для подолання цієї проблеми:

- * теологічне та практичне осмислення причин поширення домашнього насильства;
- * публічне обговорення шляхів профілактики та протидії;
- * акцентування цієї проблематики в рамках релігійного служіння та соціальних практик;
- * психологічне та духовне підтримку як жертв насильства, так і тих, хто його коїть;
- * продовження практичної роботи через інформування, створення мапи шелтерів

(притулків), обміну досвідом;

* сприяння розвитку національного законодавства.

Релігійні лідери розуміють, що сьогодні існує потреба розвивати нормативно-правову базу України задля спільної безпеки та розвитку культури ненасильницького співжиття, особливо в родинах.

«Позиції Церков і релігійних організацій України мають спільний фундамент – розуміння, що кожна людина створена на образ і подобу Божу та має право на життя від моменту свого зачаття до моменту природної смерті. А тому життя та гідність людської особи є непорушною цінністю, яка має бути захищена на найвищому законодавчому рівні.

ВРЦІРО визнає, що здоров'я – дорогоцінний Божий дар, і ми маємо дбати про його збереження. Свою роль у протидії домашньому насильству ми бачимо в просвітницькій діяльності, профілактиці, вихованні дітей і молоді, наданні турботливої опіки потребуючим», – йдеться у зверненні.

IPC.

ЖІНКА В СЛУЖІННІ: ВІД ДАВНИНИ І ДО НАШИХ ДНІВ

У старозаповітні часи жінка стояла достатньо високо. Закон Мойсея охороняв її права. Жінки брали участь в богослужіннях у храмі, займалися мистецтвом, брали участь у громадському житті. їм не заборонялося виступати публічно. Перед жінкою були відкриті всі можливості для того, щоб своїми дарами і можливостями служити Богу.

У Старому Заповіті знаходимо безліч прикладів того, як жінки служили Богу. Бог називає Маріям поряд з Мойсеєм та Аароном вождям Ізраїлю (Мих. 6:4). До речі, саме вона організувала перше жіноче служіння (див. Мих. 15:20-21). Бог поставив Девору на служіння судді (Суд. 4). Апостол Петро ставить Сарру за взірцею

Його земному житті. У дитинстві Він був слухняний Своїй матері (Лк. 2:51). Він тлумачив жінкам духовні істини (Лк. 10:38-41; Ів. 4:6-29, 11:1-44). Жінки супроводжували Ісуса в Його подорожах (Мт. 27:55, Лк. 8:1-3). Багато притч Ісуса мають «жіночі» сюжети – про загублену драхму, про закваску, про народження дитини.

Ісус співчував жінкам і творив для них чудеса (Лк. 4:38-39, 8:40-56, 13:10-17; Ів. 11:1-44). Він спас жінку, схоплену на перелюбі (Ів. 8:3), і пропонував самарянці вічне життя (Ів. 4:1-14). Завдяки цій самарянці багато людей увірвали в Ісуса (Ів. 4:28-30).

Христос не засудив Марію, коли та розбила пляшечку з дорогоцінним миром (Мр. 14:1-9; Ів. 12:1-8), а навпаки засвідчив: «Що могла, те зробила вона» і пообіцяв, що всюди, де буде проповідуватися Євангеліє, згадуватимуть і про неї.

Ми читаємо про два благовіщення – Захарію (Лк. 1:8-24) і Марії (Лк. 1:26-38). У стрітенні Господньому були за-

(Мр. 14:3-9). Жінки ридали за Ісусом, коли Він ніс хрест вулицями Єрусалиму. Жінки побігли до гробу. Ні одна жінка в Євангелії не зрадила Ісуса.

Жінки служили Ісусу з перших днів виникнення Церкви (див. Дії 1:12-14) – вони були присутні при зішесті Святого Духа (Дії 2:1-4).

Першою новоначеною в Європі була Лідія (Дії 16:14-15). Вона відкрила Павлу і Силі свій дім у Філіппах. Оскільки до III століття домів молитви не було, багато жінок, як от Лідія, запрошували учнів на зібрання до своїх домів (Дії 16:15).

Тільки в Діях згадані імена 33 жінок. Прискилли й Акилу Павло вітає як своїх співробітників у Христі (Рим. 16:3). Учнем Прискилли був Аполлос.

Тавіта, яку воскресив Петро, була повна добрих діл та милосердя (Дії 9:36-42). Филип-благосвітник мав чотири дочки, котрі пророкували (Дії 21:9).

Ефодія і Синтихія з церкви в Філіппах відомі не лише тим, що вони сперечалися, – вони ще й служили в благовісті з апостолом Павлом.

У 16-му розділі Послання до римлян апостол Павло вітає десятох жінок, вісім з котрих називає на ім'я. Про Фіву він пише як про диакону церкви в Кенхрейх. І називає її «опікункою» багатьох – це слово prostatis вжито в Новому Заповіті один раз і лише стосовно жінок.

Згідно з історичними даними, у I столітті вже існував інститут дияконис – вони вчили жінок, готували їх до водного хрещення. Багато дияконис знали страждань і перенесли гоніння за віру в Ісуса.

Про Марію, Трифену, Трифосу, Персиду читаємо, що вони «багато працьували в Господі» (Рим. 16:6, 12). Тут вжите грецьке слово aspasasto, яке означає «працювати до знемоги». Мати Руфа Павло вітає як свою (Рим. 16:13).

Вірш з 1 Кор 11:5 ми звичайно наводимо як доказ необхідності жінкам покривати голову, не помічаючи контексту: жінка, котра молиться чи пророкує, була в ранній церкві звичним явищем.

І сьогодні тисячі жінок вірно служать Господу і Його людям. Служать не привертаючи особливої уваги, не видаючи визнання, догоджаючи лише Господу. І лише Він знає, скільки служінь досягли успіху, скільки проєктів втілено, скільки нових ідей появилася, скільки дверей відчинилося завдяки наполегливим і щирим жіночим молитвам і їхнім посвяченням Господу серцям.

Леся Богданова.

для новозаповітних християнок (див. 1 Петр. 3:1-5).

Ще згадаймо Анну, маму Самуїла (1 Сам. 1) або красиву і мудру Авігалі (1 Сам. 25:14-35).

Коли цар Йосія посилав священника Хілікію та інших питати Господа, вони йдуть до пророчиці Хулди, а не до пророків Софонії чи Єремії, які теж тоді жили в Єрусалимі (див. 2 Цар. 22:14).

У новозаповітний час роль жінок не ослабла. Саме через жінку Бог привів на землю Ісуса, хоча міг би зробити інакше.

Жінки займали важливе місце в

діяні Симон і Анна. Про народження згори Ісус говорив з Никодимом (Ів. 3:1-15) і самарянкою (Ів. 4:6-28). Христа як Сина Божого визнали Петро (Мт. 16:16) і Марта (Ів. 11:27). У суботу Ісус змінив чоловіка (Лк. 6:6-10) і жінку (Лк. 13:10-13).

Жінки залишалися з Ісусом до самої Його смерті на хресті, вони першими прийшли до Його могили і стали першими свідками Його воскресіння.

Першою людиною, якій з'явився Воскреслий Христос, була Марія Магдалина (Лк. 24:9-11, Ів. 20:17-18). Жінка помазала Ісуса, коли чоловіки нарікали

ПЕРЕМОГА НАД ВОРОГОМ

Багато людей стикаються з духовною боротьбою, намагаючись чинити Божі вчинки. Один з головних прийомів ворога полягає в тому, щоб ввести людину в оману і не дати їй усвідомити всю глибину того, що відбувається в її житті.

Часто люди припускають, що труднощі, з якими вони стикаються, – це щось природне, але все набагато складніше. Вони перебувають під духовною атакою!

Що таке духовна атака? Це серія подій, координованих демонічним царством, щоб позбавити обітницю, зруйнувати віру, придушити віруючого і зупинити його призначення. Апостол Павло нагадує: «... щоб нас сатана не перехитрував, відомі бо нам його задуми!» (2 Коринтян 2:11).

Біблія говорить, що диавол має різні плани і наміри, які використовує проти людей. Багато людей помилково вважають, що він не надто страшний, але він вивчає думки, дії і поведінку людства від початку створення. Він знає, як спокушати людей.

Його помічники – умільці, щоб виводити людей з ладу в потрібний час! Тому необхідно знати стратегії ворога. Ми не можемо жити, закривши свої духовні очі. Ми повинні ходити в душі і розуміти, що відбувається навколо.

Як розпізнати духовну атаку?

Брак духовного ентузіазму. Ворог приходить, щоб вкрасти вашу завзятість у справах Божих. Раптом ваше молитовне життя здається безжиттєвим. Ваше посвячення перевіряється на міцність, і ви, здається, не можете встояти. Ви почуваетесь так, немовби ходите по колі.

Крайнє розчарування. Під час духовної атаки ворог використовує різні обставини, щоб придушити розум і сильно вас розчарувати. Людина, яка перебуває під атакою, опиняється на межі нервового зриву.

Труднощі в розумінні мети. Під час духовної атаки часто можна помилитися щодо духовного спрямування. Це одна з головних цілей атаки – змусити віруючого зійти зі свого шляху призначення. Шлях у неправильному напрямку починається з цієї «плутанини».

Відсутність миру. Ворог закидає наш розум різними думками і безперервними спокусами, щоб вкрасти у нас мир. Ми стаємо роздратованими і виснаженими. Ворог робить все можливе, щоб викликати розмову втому.

Незвичайна млявість і втома. Брак енергії та життєвих сил часто стає результатом тривалої атаки. Звичайно, ці проблеми можуть виникнути з природних причин – таких, як брак сну або проблеми зі здоров'ям. Однак у нашому випадку першопричиною є результат тривалої духовної боротьби.

Сильне бажання все кинути. Кожен віруючий народжується з унікальною метою. Оскільки Бог передбачив план для кожного

віруючого, Він також дав унікальні дари і благодать для реалізації цього плану. Коли людина живе, виконуючи своє покликання, вона буде досягати успіху й отримає фінансове благословення. Вона почуватиметься задоволеною, виконуючи своє призначення.

Три ключі до свободи

Як тільки ви усвідомили, що вас атакують, протистаньте тискови на ваше життя. Ісус дав нам силу і владу (Луки 9:1).

Ось три ключі до свободи:

Протистаньте вірою: «Догодити ж без віри не можна. І той, хто до Бога приходить, мусить вірувати, що Він є, а тим, хто шукає Його, Він дає нагороду» (Євр. 11:6).

Воюйте у молитві: «Усякою молитвою й благанням кожного часу моліться духом, а для того пильнуйте з повною витривалістю та молитовно за всіх святих, і за мене, щоб дане було мені слово відкрити уста свої, і з сміливістю провіщати таємницю Євангелії» (Еф. 6:18-19).

Не здавайтесь: «Тож підкоріться Богові та спротивляйтесь диаволові, то й утече він від вас» (Якова 4:7).

Ворог любить залишатися в затінку. Але Господь проливає Своє світло на атаки! Духовні очі відкриваються, і приходить свобода.

charismanews.com

СПАСІННЯ РІДНИХ

Донесення Євангелія до інших – завжди справа нелегка. І стає ще складнішою, коли мова йде про близьких для нас людей. Біблія говорить, що деякі люди будуть розділені Євангелієм (Лк. 12:51-53). Та все ж нам наказано нести Євангеліє, і для бездіяльності немає виправдання (Мт. 28:19-20; Дії 1:8; 1 Петр. 3:15).

Отже, як можна євангелізувати членів нашої сім'ї, друзів, співробітників чи знайомих? Насамперед – молитися за них. Молитися, аби Бог змінив їхні серця і відкрив очі для істини Євангелія (згідно з 2 Кор. 4:4). Аби Бог переконав їх у Своїй любові до них і

в їхній потребі у спасінні через Ісуса Христа (Ів. 3:16). Просімо мудрості у тому, як можна їм послужити (Як. 1:5).

Окрім молитви, нам також необхідно вести праведне християнське життя, щоб люди навколо могли бачити зміни, які Бог вершить у нас (1 Петр. 3:1-2). Мати Тереза казала: «Я проповідувала все своє життя. Іноді навіть язиком».

А тепер з відвагою і сміливістю проголосімо вістку спасіння через Ісуса Христа друзям і всій сім'ї (Рим. 10:9-10). Завжди будьмо готовими говорити про свою віру (1 Петр. 3:15) – лагідно і з повагою.

І пам'ятаймо: людей спасе Божя сила та благодать, а не наші зусилля. Тому найкраще і найбільше, що ми можемо зробити, – це молитися за рідних, свідчити їм і вести християнське життя!

УВАГА: РОЗПОЧИНАЄТЬСЯ ПЕРЕДПЛАТА НА 2021

Умови передплати не змінюються:

За один примірник – 250 грн. за рік;

40 примірників – 1500 грн. за рік;

20 примірників – 1200 грн. за рік;

100 примірників – 2000 грн. за рік

Ми вказали рекомендовану кількість замовлень. Але ви можете замовити будь-яку кількість примірників.

Кошти можна переказати на рахунок: Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «ПРИВАТБАНК», МФО 336677, код ЄДРПОУ 20559726 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За Євангелієську віру») або поштовою переказом на адресу: Карпюк Олег Ярославович, місія милосердя «Добрий самарянин», вул. Мочульського, 1, Івано-Франківськ, 76002 (з обов'язковою приміткою «Добровільні пожертвування на газету «За Євангелієську віру»).

Наші газети можна отримувати на «Новій пошті» за умови замовлення від 500 примірників.

Довідки телефоном +380679111-03-65

№ 12 (195)
Виходить щомісяця
грудень 2020 р.

Адреса редакції:
**76002, м. Івано-Франківськ,
вул. Мочульського, 1;
тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21
E-mail: dobry.samar@gmail.com**

ЗА ЄВАНГЕЛЬСКУ ВІРУ

Засновник — Всеукраїнський союз церков християн віри євангелієської п'ятидесятників

Редакція не завжди поділяє погляди авторів.

Шеф-редактор — Олександр Карпюк;
літературний редактор — Людмила Бендус;
технічний редактор — Тарас Пришляк;
оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль
Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша.
Тираж — 15000 примірників.
Замовлення № 923.

Р/р UA 593366770000026001052535352, АТ КБ «Приватбанк», МФО 336677, код 20559726